

บทนำ

“ความตายเท่านั้นที่จะช่วยให้เจ้าหนีไปจากข้าได้ แต่จงจำไว้...
ต่อให้เจ้าลงนรก ข้าก็จะตามเจ้าไป”

เสียงกระซิบอันเยือกเย็นนั้นแผ่ความโกรธแค้นอยู่ทั่วทุกอณู
ลมหายใจ ปลายดาบคมกริบพาดอยู่บนลำคอระหง นัยน์ตาของ
อู่ซานเหนียงลั่นไหว เนื้อตัวสกปรกมอมแมมและเต็มไปด้วยเลือด
แดงฉาน ร่ายล้อมไปด้วยซากศพ และเขา...ชายผู้เลือดเย็นดุจพญามัจจุราชนั้นยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้า...

เอียนเซิน...องค์ชายผู้สูงศักดิ์ เจ้าของวิญญูณและร่างกายของ
นาง

ดวงตาคมกร้าวคู่นั้นสะท้อนประกายเพลิง แผลดเผาางให้กลายเป็น
เถ้าธุลีได้เพียงปรายตามอง... ไร้หัวใจ... กระซอกนางให้ร่วงลงสู่เบื้องบาท
ใต้พื้นธรณี

“อย่าบังอาจหนีไปจากข้า!”

บทที่ 1

เจ้าสาวที่ขำรังเกียจ

ชายแดนแคว้นเหลียน หนึ่งในสามแคว้นใหญ่

ดวงตะวันฉายแสงแรงกล้าท่ามกลางควันไฟคุกรุ่นจากถ้ำสงคราม สองทัพกำลังประจันหน้ากันอย่างดุเดือด ซากศพทหารกองทับถม มองไปไกลสุดลูกหูลูกตา คนที่ยังเหลือรอดไม่บาดเจ็บก็พิการ ยังคงพันทางศัตรูไม่ยั้งมือ ม้าศึกหลายสิบหลายร้อยตัวถูกฟันบาดเจ็บนอนซบกระตุกด้วยความทรมาน ผงกหัวขึ้นๆ ลงๆ อยู่สองสามครั้งก่อนจะขาดใจตาย

วันนี้เป็นการทำศึกล่วงเข้าเดือนที่สองแล้ว ศิระษะทหารที่ถูกตัดขาดกระเด็นถูกม้าศึกวิ่งเตะไปมาเหมือนเศษหิน ทหารแต่ละนายอาบเลือดจนแทบแยกแยะไม่ออกว่าเป็นฝ่ายไหน ต่างฝ่ายต่างสู้รบแบบถวายชีวิต กลิ่นเลือดเน่าๆ ผสมกลิ่นเนื้อคนเหม็นไหม้กลายเป็นกลิ่นติดจมูกจนซาชิน เหนือศิระษะขึ้นไปยังเบื้องบน ฟากกำลังแลบเปลบปลาบเป็นประกายระหว่างชั้นเมฆดุจมังกรพาดผ่าน สายลมกรรโชกพัดมาฉ้วนเอาฝุ่นดินซัดใส่ใบหน้าทุกชีวิต

ห้องหุ่่งที่ควรจะเป็นหุ่่งข้าวสาลีของกลับเต็มไปด้วยซากศพ แต่ในยุคสมัยที่การรบพุ่งกันมาอย่างยาวนานหลายสิบปียังคงต้องดำเนินต่อไป แคว้นใดที่ปรับตัวหรือสู้ไม่ได้ก็จะถูกกลืนกิน แคว้นเล็กแคว้นน้อยไร้พลังอำนาจถูกลบชื่อออกไปจากประวัติศาสตร์ ดังนั้นแผ่นดินจึงเหลือเพียงสามแคว้นใหญ่ได้แก่ แคว้นเอี้ยน แคว้นหลี่ และแคว้นเหลียน ที่ยังคงแย่งชิงความเป็นใหญ่กันอย่างดุเดือด

เอียนเซ็น องค์ชายใหญ่แห่งแคว้นเอียนหนึ่งฟังเสียงเป่าเซาสัตว์ ดวงตาคมกริบแดงกำขณะมองทหารม้ากว่าหมื่นนายยืนเรียงแถวสงบนิ่ง ม้าศึกย่ำเท้าไปมาจนพื้นดินซึ่งแห้งแตกกระแหงฝุ่นตลบ เขากำลังเป็นฝ่าย ไปได้เปรียบ รุกไล่ทัพของฝ่ายแคว้นเหลียนจนเหลือกำลังเพียงสองในสาม บุกทะลุยึดเมืองหน้าด่านไปกว่าสิบเมืองจนเหลืออีกเพียงแค่ด่านเดียว ทัพพยัคฆ์ขาวอันเกรียงไกรของเขาก็จะบุกไปเคาะประตูถึงห้องนอน เหลียนอ๋อง

แต่เขาจำเป็นต้องยุติศึกตามคำสั่งเสด็จพ่อ

“ละ...ถวายบังคมองค์ชายใหญ่ ขอทรงเกษมสำราญพะยะค่ะ”

ขุนนางตัวอ้วนกลมสามคนคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าจอมทัพหลวง แต่ละคนกินดีอยู่ดีไม่เคยลำบากลำบน ผิวพรรณจึงขาวผ่องเป็นของใยม เมื่อเผชิญหน้ากับเหล่าทหารแนวหน้าผิวหยาบกร้านแวตเอาโหดเหี้ยม เนื้อตัวเต็มไปด้วยริ้วรอยบาดแผลทั้งเก่าและใหม่ ทหารทุกนายยืนกุมเชิง นิ่งเหมือนรูปปั้น ขุนนางจากเมืองหลวงทั้งสามจึงก้มหน้าด้วยอาการ หลุกหลิก ทว่าทหารองครักษ์เหล่านี้เทียบไม่ได้เลยกับชายผู้เฒ่าเกรงขาม ซึ่งนั่งบนเก้าอี้บูด้วยหนังเสือตรงหน้า

ฝ่าเท้าของบุรุษหนุ่มผู้สูงศักดิ์เหยียบบนหัวเสือ เท้าแขนบนพนัก เก้าอี้ พาดนิ้วชี้มาแตะบนใบหน้า ท่วงท่าองอาจแกร่งกร้าว แผ่กลิ่นอาย เช่นหมาจิ้งจอก

“เจ้าเฒ่าเหลียนอ๋องจะยกองค์หญิงให้ข้า แล้วจบเรื่องทุกอย่างงั้น หรือ?”

“ละ... ถูกต้องแล้วพะยะค่ะ เรื่องนี้ทางเหลียนอ๋องกับฝ่าบาททรง เห็นพ้องตรงกันแล้ว กระ...กระหม่อมจึงนำราชโองการมาถวาย”

“บัดชบ!” เสียงตบโต๊ะดังสนั่นจนถ้วยชาหล่นแตก เอียนเซ็น ผุดลุกขึ้นชี้หน้าอย่างโกรธเกรี้ยว “องค์หญิงของไอ้เฒ่ามันเทียบ กับชีวิตของราษฎรนับหมื่นที่โดนมันฆ่าล้างได้หรือ?! มันบังอาจล้าเขตแดน

เข้ามาปล้นสะดมคนของแคว้นเอียน ข้ายกทัพมาปราบต้องสูญเสียทหารไปเท่าไร? ความผิดที่มันก่อไว้ชดใช้แล้วหรือ?”

“พูด!”

“กระ...กระหม่อม...” ผู้ใดไม่มีขวัญกล้าหาญล้วนสะดุ้งไหว บรรดาทหารร้านศึกต่างยืนนิ่งราวกับศิลา จะมีก็แต่ขุนนางอ้วนทั้งสามที่กระโดดตัวถอยหนี

“องค์ชายอย่าเพิ่งกริ้ว เหลียนอ่องทรงชี้แจงว่านี่เป็นการกระทำโดยพลการของแม่ทัพชายแดน ดั่งนั้นเพื่อแสดงความจริงใจ เหลียนอ่องจึงยินยอมลงนามเจรจาสันติภาพเป็นพันธมิตร สนับสนุนกำลังพล เงินทอง และเสบียง เพื่อร่วมกันโค่นล้มแคว้นหลี่”

เอียนเซินปาถ้วยชาลงพื้นด้วยสีหน้าเย็นเยียบ ยิ่งแปลว่าให้ระวังตัว “ใส่หัวกลับไป ชีวิตข้าใช้เวลาอยู่ในสนามรบมากกว่าโต๊ะเจรจาศันดานน่ารังเกียจอย่างเหลียนอ่อง ข้าไม่ต้องการลูกสาวของมันมาร่วมสกุล!”

น้ำเสียงของเขาขุ่นกระดังงอๆ กับมวลเมฆที่เริ่มก่อตัวเหนือศีรษะ ท้องฟ้าเริ่มส่งเสียงคำรามครืน อีกไม่นานท้องทุ่งแห่งนี้คงจะเจิ่งนองเฉอะแฉะน่ารำคาญ ยิ่งฟังคำโต้แย้งของศัตรูผ่านปากขุนนางที่กินภาษีของราษฎร หัวใจของชายชาตินักรบยิ่งสูบฉีดเพลิงแค้นไปทั่วทุกอณู

“กระหม่อมเข้าใจถึงความขุ่นข้องขององค์ชาย และนี่ก็เคืองแค้นแทนราษฎรไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าผู้ใด แต่โบราณกล่าวไว้ ผูกมิตรไกลเพื่อโจมตีใกล้ยังคงเป็นกลยุทธ์ที่ใช้ได้ผลดีเสมอมา เหลียนอ่องไร้ทายาทชายสืบทอดบัลลังก์ มีเพียงองค์หญิงเหวินเฉิงซึ่งอยู่ในวัยแรกรุ่ง หากองค์ชายรับนางไว้ก็ย่อมสร้างอิทธิพลในแคว้นเหลียนโดยไม่ต้องสูญเสียทหารสักนายพะยะค่ะ”

ชายหนุ่มกุมดาบที่ห้อยอยู่ที่บั้นเอวไว้แน่น ขบกรามเสียงดังกรอด ทว่าขุนนางใหญ่ที่สุดในสามคนนั้นยังคงพยายามหวานล่อ

“นี่เป็นราชโองการจากฝ่าบาท ขององค์ชายทรงเคารพการตัดสินพระทัยของฝ่าบาทด้วยพะยะค่ะ”

ใจขององค์ชายต้องการจะบดขยี้แคว้นเหลียนให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไปเสีย หากเอ่ยคำสั่งเพียงคำเดียว ทหารภายใต้กองธงพยับคันจะต่อสู้อันตัวตาย เขารู้กระทั่งว่าเจ้าแม่เหลียนอ่องแอบเจรจากับแคว้นหลี่ให้ยกทัพมาประชิดชายแดนอีกด้าน บีบบังคับให้เขาถอยทัพไปรับมือทางฝั่งนั้นเสีย และหากทัพของเขาเพลอเมื่อใด โจรไร้สังกัดจะอย่างมันจะต้องตีตลบหลังแน่นอน

ดวงตาคมดุจเหยี่ยวหรือตาจับจ้องตรงตราทัพของศัตรูที่ตั้งอยู่อีกฟากอย่างเด็ดดาล

อีกเพียงนิดเดียว... นิดเดียวเท่านั้นเขาก็จะบดขยี้พวกมันให้ถอยร่นแตกกระเจิง แต่ไอ้เจ้าแม่เหลียนอ่องรอบจัดกว่าที่คิด เมื่อเห็นว่าตัวเองกำลังจะพ่ายแพ้ก็รีบส่งทูตไปเจรจา เห็นอยู่ชัดๆ ว่ามันคิดจะถ่วงเวลา

เอียนซินตระหนักดีว่าการทำศึกกับแคว้นเหลียนครั้งนี้ต้องสูญเสียไพร่พลและผลาญเสบียงไปจำนวนไม่น้อย การบุกลึกเข้ามาในเขตอิทธิพลของแคว้นเหลียนมีทั้งข้อดีข้อเสีย หนึ่งในคือหากปิดบัญชีไม่ได้ภายในเวลาที่กำหนด เขาอาจถูกแคว้นหลี่ฉวยโอกาส

ข้อเสนอของเหลียนอ่องเต็มไปด้วยพิรุช หากยอมรับข้อเสนอนี้ก็ไม่ต่างอะไรจากยื่นขวานให้คนตัดไม้ล้างผลาญผืนป่า เขาจะไม่แปลกใจเลยหากองค์หญิงแคว้นเหลียนจะชักมัดหางใส่เขาเพื่อช่วยเหลือพระบิดาของนาง

“เรากำลังรบศึกสองด้าน หากมัวยึดเยื่ออยู่ที่นี่ เราจะถูกแคว้นหลี่ตลบหลัง และเหลียนอ่องอาจจะเปลี่ยนพระทัย หันไปร่วมมือกับแคว้นหลี่ เราจะเป็นฝ่ายลำบาก องค์ชาย... ได้โปรดตัดสินพระทัยด้วย”

“ฝ่าบาททรงมีรับสั่งให้องค์ชายตอบรับข้อเสนอสองบศึก ร่วมมือกับเหลียนอ่อง ทำลายแคว้นหลี่ให้ราบคาบ พระองค์ต้องยอมรับการ

อภิเษกสมรสกับองค์หญิงแคว้นเหลียนพะยะคะ”

“องค์ชายโปรดตัดสินพระทัยโดยเร็ว”

เอียนเฉินกำหมัดด้วยความรวดเร็วใจ สะกดคำสบถไว้เพราะรู้ว่า ผลการตัดสินใจวันนี้จะหลอกหลอนเขาไปชั่วชีวิต เขามั่นหมายกับบุตรี ชุนนางใหญ่ผู้หนึ่งไว้แล้ว ทริพย์สินและกำลังทหารในสังกัดสกุลของนาง สำคัญต่อการทำศึก หัวเมืองอิสระที่บิดาของนางปกครองอยู่จะช่วยให้ แคว้นเอียนได้ครองชัยภูมิสำคัญ เขาต้องการทหารของนาง

“องค์ชายไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ พิธีอภิเษกสมรสจะจัดขึ้นทันทีที่องค์หญิง เสด็จมาถึงเจียนหยาง¹”

เสียงกอดตันจากเหล่าชุนนางทำให้สีหน้าของเอียนเฉินทวีความดูร้าย อารมณ์ขุ่นมัว ฟ้ามืดราวกับย้อมด้วยหมึก เสียงฟ้าร้องคำรามเลื่อนลั่น ดั่งขึ้นเป็นระยะ

“องค์ชาย” หนึ่งในชุนนางทั้งสามก้าวขาออกมาก้าวหนึ่งแล้วคุกเข่า ลง ประคองราชโองการขึ้นเหนือศีรษะ

เมฆดำบนท้องฟ้ารวมตัวกันเป็นก้อนหนาทึบ กอดตันให้ทุกอย่าง หนักหน่วง ในที่สุดก็เกิดเสียงฟ้าร้องดังกึกก้อง สายฟ้าสว่างวาบในหมู่เมฆ ลมค่อยๆ พัดแรงขึ้นกวาดเอาฝุ่นปลิวว่อนแล้วพัดกระหน่ำรุนแรง จนต้นไม้ถูกกระชากเหมือนมียักษ์ดึงทิ้ง สายฝนเริ่มเทกระหน่ำราวกับ ใครเจาะรูบนฟ้า ความหนาวเย็นซึมซาบไปตามเลือดกระสีกถึงกระดูก แต่หาได้ล้างความโกรธเกรี้ยวในใจของเขาออกไปไม่

เสียงฟ้ากัมปนาทอีกครั้ง... นานที่เดียวกว่าจอมทัพจะคลายมือออกจากด้ามดาบ

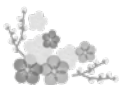
“ข้ายอมรับพระบัญชา” ร่างสูงส่งกล่าวในที่สุด สีหน้าและแววตา เด็ดเดี่ยว “ข้าจะรับองค์หญิงเหวินเจิงแห่งแคว้นเหลียนเป็นชายา กระทำ

เมืองหลวงของแคว้นเอียน

ตามหน้าที่ในฐานะองค์ชายแห่งแคว้นเอี่ยน” มือแกร่งถอดแหวนหยก
ประทับตราลงบนราชโองการ ก่อนจะขว้างคืนใส่หน้าผู้นำมาถวาย

“ขอปวงเทพเจ้าคุ้มครองแคว้นเอี่ยน จงรีบเชิญนางมาพจณนรก
จากข้าได้เลย”

บทที่ 2

ผู้ชายหญิง

๒) ดูใบไม้ร่วง แคว้นเหลียน

สภาพอากาศช่วงนี้มีฝนตกหนักต่อเนื่องไม่ขาดระยะ หากฝนไม่ตก ก็มีเมฆหนาครึ้ม ถนนหนทางกลายเป็นมังกรโคลนพาดเลื้อยเลี้ยวหายไป ในไม่นานฝน เมื่อท้องฟ้ามีแดดครึ้ม ก็ยิ่งทำให้เมืองหานซานดูหม่นหมอง เนื่องจากเกิดสงครามแทบจะปีเว้นปี แผ่นดินขาดเอกภาพ เมืองหลวง จึงเริ่มขาดแคลนอาหาร ราชสำนักมีคำสั่งห้ามขายเหล้า ร้านรวงจึงปิดเจียบ แม้แต่ร้านขายเต้าฮวยก็ไม่เปิดขาย มีแค่โรงเตี๊ยมไม่กี่แห่งที่เขavnตะเกียง ส่งแสงริบหรี่ชวนวังเวง

อำเภอลำเจียงเป็นอำเภอละเล็ก ๆ ไกลจากเมืองหลวง ที่นี้เป็นชุมทาง ลำเลียงเสบียงอาหารและเกลือ เรือขนส่งสินค้ามักจะแวะพักที่นี่ นานวันเข้า ก็กลายเป็นชุมชน บริเวณโดยรอบทำนาปลูกข้าวหรือไม้ก็ทำไร่ ตอนนี้ การค้าซบเซาเพราะผู้คนถูกเกณฑ์ไปรบเสียหมด ชาวบ้านที่เหลืออยู่ มีแต่จะยากจนลง ต้องใส่เสื้อผ้าเก่าขาด ลำบากไปทุกหย่อมหญ้า

และแล้วอำเภอละเล็ก ๆ แห่งนี้ก็มีคดีความเกิดขึ้น เมื่อนางสาวที่ ชาวบ้านช่วยกันลงแรงปลูกไว้ถูกมือดีทำลายคั้นนางจนเสียหาย หาดัว คนทำไม่ได้ ยิ่งซ้ำเติมความอดอยากให้มากขึ้นไปอีก เรื่องนี้กลายเป็น คดีที่น่าปวดหัวและมีชื่อนามาร้องทุกข์ทุกวันไม่รู้จบ จนกระทั่งบัณฑิต ระดับชิวไฉ^๒ กล่าวหาตาเฒ่าซู่ที่สร้างเพิงอาศัยอยู่ท้ายนาว่าเป็นผู้ลงมือ

^๒ผู้เข้าสอบเป็นขุนนาง หากสอบระดับอำเภอผ่านจะเรียกว่าชิวไฉ มีสิทธิ์เข้าสอบระดับมณฑลต่อไป

คดีนี้น่าสังเวชใจยิ่งนัก ตาเฒ่าชูพิการแขนขาข้างหนึ่งจากภัยสงคราม ไร้ญาติขาดมิตร ชัดเซพเนจรมาอาศัยอำเภอบ้านเจียงเป็นที่ตาย ตาเฒ่าชูปลูกฝังเล็กๆ อาศัยอยู่ตามมีตามเกิด ยามฝนตกก็ต้องนั่งเปียกฝนตัวล้น หรือไม่ก็ต้องหลบไปอยู่ในศาลเจ้า อู๋ชื่อหวงเป็นนายอำเภอของที่นี่ เขารู้ว่าตาเฒ่าชูเป็นคนมีศักดิ์ศรี ไม่เคยขอใครกินและไม่คิดจะเป็นภาระของผู้ใด ใช้มือที่เหลือเพียงข้างเดียวทำงานแบกหาม ตักส้วม แล้วแต่ใครจะว่าจ้าง ตาเฒ่าชูเป็นคนซื่อ ไม่ค่อยพูดค่อยจากับใคร จึงไม่รู้ว่าไปมีเรื่องขัดหูขัดตาบัณชิตชีวโฉนผู้แต่งกายหรรษาได้อย่างไร

“เปิดศาล” อู๋ชื่อหวงนั่งอยู่หลังโต๊ะพิจารณาคดีภายในที่ว่าการอำเภอ ร้องสั่งเจ้าหน้าที่ “เบิกตัวผู้เกี่ยวข้องในคดีทำลายคันทันข้าว”

บรรดาเจ้าหน้าที่ขนานรับเป็นทอดๆ ดังสนั่น บรรดาภาคภายในศาลเครื่องขรมทันที บัณชิตชีวโฉนนามว่าจิวจินฟางก้าวนำเข้ามาอย่างสง่างาม ในมือโบกพัดวาดลวดลายสูงค่า ส่วนอีกคนคือตาเฒ่าชูแขนด้วน เดินขาเกเปลกหลังองุ่น สวมชุดนักโทษเข้ามาคุกเข่าต่อหน้าศาล ทั้งหมดแจ้งชื่อต่ออู๋ชื่อหวง โดยที่จิวจินฟางยื่นกอดอกอย่างถือตัว

“คุกเข้า!” อู๋ชื่อหวงตบไม้ประจำศาลดังสนั่น จิวจินฟางถือตัวว่าเป็นลูกเศรษฐีในอำเภอ แต่ก็จำต้องยอมคุกเข่าลง

คดีความนี้ง่ายมาก เพราะจิวจินฟางเป็นผู้ชี้ตัวว่าตาเฒ่าชูคือคนร้าย หลักฐานคือมือที่เหลือข้างเดียวเประอะเปื้อนดินโคลน ตอนที่จับกุมมีชาวบ้านหลายคนเห็นจึงมีพยานชี้ตัวแน่นอนหนา นายอำเภออู๋ชื่อหวงรู้นิสัยของตาเฒ่าชูดีว่าไม่ใช่คนเหลวไหล ดังนั้นจึงอดเป็นห่วงไม่ได้ แต่ก็ไม่รู้จะช่วยอย่างไร

“คดีนี้ไม่ซับซ้อนเลยสักนิด ชาวบ้านหลายคนรวมทั้งชีวโฉนจิวจินฟางเป็นพยาน เห็นว่าเจ้ากำลังทำอะไรลับๆ ล่อๆ ที่คันทัน เจ้าเป็นคนทำลายคันทันใช่หรือไม่”

ตาเฒ่าชูตัวลั่นนังนงก พยายามใช้มือไม้ซึ่งหยาบกร้านราวกับ
เปลือกไม้กราบค้ำับ “ได้เท่า ผู้น้อยมิได้มีเจตนาเช่นนั้นแม่แต่่น้อย”

“แล้วเจ้าไปทำอะไรที่นั่นตอนฝนตกหนัก ชิวไฉวจิวจินฟางร้องทุกข์
ว่าเจ้าจงใจทำลายคันทนาเพื่อให้เจ้าของนาทั้งหลายจ้างงานเจ้าซ่อมคันทนา
เป็นความจริงหรือไม่”

“มะ...ไม่จริงขอรับ ผู้น้อยยากจนก็จริง แต่ไม่เคยทำเรื่องผิดต่อ
ฟ้า ผู้น้อยแก่ชรามากแล้ว ยามทิวจิ่งลงไปจับปลาในนาข้าวมากิน ถึงจะ
ยากลำบากไร้ญาติมิตร แต่ขอเพียงแค่มีกินจ้ำงหาบน้ำตักส้วม ผู้น้อย
ก็พอประทังชีวิตแล้ว ผู้น้อยทำนามาตลอดชีวิต ย่อมรู้ว่าเป็นงานหนัก
แล้วจะทำลายคันทนาที่ชาวบ้านลงแรงเหนื่อยยากไปเพื่ออะไร”

บัณฑิตหนุ่มหนึ่งฟังมานานจึงหัวเราะเยาะใส่

“จับปลา? ในนาข้าวมีปลาอะไรให้เจ้าจับกิน ชำกับชาวบ้านเห็นอยู่
ว่าเฒ่าแขนด้วนอย่างเจ้าเอามือล้วงเข้าไปในคันทนา เจ้าทำอะไรไว้ย่อมรู้
อยู่แก่ใจ อย่าอ้างโน่นอ้างนี่เลยตาเฒ่า ตอนนี้น้ำบ้านเมืองอยู่ในภาวะคับขัน
ข้าวแต่ละเม็ดมีค่าดังทอง ฝ่าบาททรงมีรับสั่งให้แต่ละอำเภอส่งภาษีข้าว
เพื่อเตรียมพร้อมสู้รบ อำเภอหมาเจียงเป็นแหล่งปลูกข้าวที่อุดมสมบูรณ์
ที่สุด ชาวนาทุกคนในอำเภอหมาเจียงร่วมแรงร่วมใจกันทำนาหล่อเลี้ยง
ทหารทั้งกองทัพ แต่เจ้าจงใจทำลายนาข้าว ครั้งนี้บัณฑิตผู้อุทิศตนรับใช้
แผ่นดินอย่างข้านี้แหละจะเป็นคนออกหน้าเอาผิดเจ้าให้ได้!”

จิวจินฟางพูดจาใหญ่โต มีแต่น้ำไม่มีเนื้อ เวลาพูดไปก็บิดมูมปาก
เหยียดไปซ้ายทีขวาที ทำสีหน้าแสนหยิ่งผยองสะใจ เขาเป็นชิวไฉ คำพูด
ย่อมมีน้ำหนักมากกว่าตาเฒ่าตักส้วมหลายร้อยเท่า ตาเฒ่าชูตาแดงก่ำ
หันไปค้ำับบัณฑิตชิวไฉและอู่ซื่อหวงปลกๆ พร่ำร้องทุกข์ว่าตนบริสุทธิ์
อู่ซื่อหวงสงสารแต่ก็ต้องตัดสินไปตามพยานหลักฐาน

“ข้าเองก็จนใจ เจ้ายินดีจะถูกปรับหรือถูกโบย”

ทุกคนในศาลเงียบกริบเมื่อตาเฒ่าแขนด้วนก้มหน้าร้องไห้ ส่วน

จิวจินฟางลอบยิ้มอย่างลำพองใจที่สามารถจับคนร้าย สร้างชื่อเสียงให้ตนเองได้ เขานึกอยากจะกำจัดตาเฒ่าซูมานานแล้ว คราวนี้สบโอกาสจึงกัดไม่ปล่อย

ตาเฒ่าซูรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจมากแค่ไหนแต่ก็ไม่มีทางสู้ “ผู้น้อย... ผู้น้อยไม่มีเงิน ยินดีถูกโบายขอรับ”

“ได้ ข้าจะตัดสินโบายยี่สิบไม้... เจ้าหน้าที”

ผู้ซื้อหวงถอนหายใจพลางหยิบป้ายคำสั่ง แต่ยังไม่ทันโยนออกไป จิวจินฟางก็สวมบทคนใจบุญ รีบร้องทักท้วงทันที “ได้เท่า ตาเฒ่าซูอายุมากแล้วคงจะทนถูกโบายไม่ไหวหรอก ข้าขอเสนอให้โขกศีรษะค้ำแทนจะดีกว่า ข้า... จิวจินฟาง บัณฑิตชีวิตใจแห่งหมาเจียง จะเป็นตัวแทนของชาวอำเภอ รับการค้ำขอยกภัยจากตาเฒ่าซูเอง จากนั้นก็เลิกแล้วต่อกัน”

ผู้ซื้อหวงสายหน้า “เจ้าจะลบหลู่ตาเฒ่าเช่นนั้นได้อย่างไรกัน”

“ก็ให้เขาเลือกเอง ข้าไม่ได้บังคับ ชาวบ้านที่ยืนฟองมีร่วมๆ ร้อยคนนั้นก็ค้ำโขกศีรษะหนึ่งร้อยครั้งก็แล้วกัน” จิวจินฟางกางพัดจีบดั่งพื้โบกไปมาซำๆ “ว่าไงตาเฒ่าซู”

“พะ...ผู้น้อยแก่แล้ว ทนถูกโบายไม่ไหว และไม่มีผู้ใดดูแล ผู้น้อย... ผู้น้อยยอมขอรับ”

“ได้เท่า นักโทษยอมรับแล้ว”

“เฮ้อ! เจ้าหน้าที ยกเก้าอี้มาให้ชีวิตใจจิวจินฟางนั่งรับการคารวะ”

ผู้ซื้อหวงขัดใจยิ่งนัก ตามกฎหมายแล้วสามารถใช้การโขกศีรษะแทนค่าปรับได้ แต่ตาเฒ่าซูอายุเกือบเจ็ดสิบแล้ว และเป็นอดีตทหารออกรบจนพิการ อย่างน้อยๆ ชีวิตบั้นปลายก็ไม่ควรถูกเด็กรุ่นหลังกลั่นแกล้งรังแกเช่นนี้

เมื่อเจ้าหน้าทียกเก้าอี้มาให้บัณฑิตหนุ่ม เขาก็นั่งลงอย่างคนใหญ่คนโต กระดิกปลายเท้าไปมาสบายอารมณ์

ตาเฒ่าซูคุกเข่าอยู่ที่ปลายเท้าของชีวิตใจ ตัวสั่นงันงก ในขณะที่

ชายชรากำลังจะไขกศึรชะงน่เอง เด็กสาวสวมชุดสีชมพูอ่อนเประ
คราบดินโคลนทั้งตัวก็วิ่งถลาเข้ามา แม้ว่าตามไรรวมจะมีเหงื่อเท่าเมล็ด
ถั่วเขียวและอ้าปากหอบหายใจเหนื่อย แต่แววตาและรอยยิ้มของนาง
เจิดจ้าราวกับดวงตะวันน้อยๆ ดูเวบเดียวก็รู้ว่านางช่างแก่นแก้วและ
ฉลาดเฉลียว นางยิ้มให้ตาเฉ่าชู ก่อนจะคุกเข่าลงค่านับศาล

“เรียนใต้เท้า ผู้น้อยชื่ออู่ซานเหนียง นำตัวคนร้ายตัวจริงมาส่งให้
แล้วเจ้าคะ ตามจับตั้งแต่เช้า เหนื่อยมากๆ”

อู่ซานเหนียงร้องบอกเสียงใส นางตัวเล็กนิดเดียว ทว่ามีรอยยิ้ม
ซุกซน มองผ่านๆ ครั้งแรกก็ดูธรรมดา แต่อู่ซานเหนียงมีเสน่ห์บางอย่าง
ดึงดูดให้ผู้พบเจอต้องหันมามองซ้ำและพินิจความงามของนาง ดวงตา
กับเรือนผมสีดำขลับและรูปร่างแตกเนื้อสาวชวนให้ลมหายใจของผู้ชาย
ทั้งหลายขาดหวัง เวลาที่แสงอาทิตย์ไ้ผ่านผิวขาวละมุนทำให้ผู้ที่ได้
พบพานนึกถึงดอกบัวผลิบานในฤดูวสันต์

ปีนี้นางอายุสิบหกแต่ยังไม่มีคุณชายบ้านไหนสนใจส่งแม่สื่อมา
ทาบทาม อาจเป็นเพราะชื่อเสียงกิตติศัพท์ด้านไม่ดีไม่งามทั้งหลาย
ดังกระฉ่อน หรืออาจจะเป็นเพราะเมื่อปีที่แล้วนางตีคุณชายบ้านไหน
ลักบ้านตักน้ำ บรรดาแม่สื่อจึงพากันชืดฆ่าชื่อของนางทิ้งไป

“ใต้เท้าโปรดพิจารณาด้วย คนร้ายอยู่ที่นี้แล้ว” อู่ซานเหนียงเซ็ด
แก้มเลอะๆ ของตนกับหัวไหล่ ผมเผ้ายุ่งเหยิง ชายเสื้อทั้งสองข้าง
พับขึ้นถึงต้นแขนเรียวกเล็ก สองมือของนางหอบตะกร้าใบใหญ่เปื้อนดิน
เข้ามาด้วย ส่วนพวกเด็กๆ ที่ลุยโคลนมาด้วยกันต่างยืนอออยู่ที่หน้า
ประตูศาล ไม่กล้าเข้ามา

“ไหน! คนร้ายที่วานันเป็นใคร”

เมื่อจู่ๆ มีเด็กสาวบอกว่าจับตัวคนร้ายคดีทำลายคันทนได้ บรรดา
เจ้าหน้าที่ศาล อู่ชื่อหวง และจิวจินฟาง ต่างชะงักหันมามองหา อู่ซานเหนียง
จึงเซ็ดมือกับกระโปรงแล้วจับปลาไหลขึ้นมาจากตะกร้า ส่วนพวกเด็กๆ

ที่ช่วยจับปลาไหลพากันกระโดดโลดเต้นไปมาอยู่หน้าศาล

“คนร้ายอยู่ที่นี้แล้วเจ้าคะ”

“เล่นอะไรของเจ้า ที่นี้ใช่ที่ที่เจ้าจะมาจับป่วนได้รึ” อุ๊ยชื่อหวง
ขมวดคิ้ว มือกำไม้ประจำศาลไว้แน่น “เจ้าหน้าที่! โยนนางออกไป”

“เดี๋ยวก่อนเจ้าคะท่านพ่อ เอ้อ ไต้เท่า ผู้น้อยมิได้โกหกหรือเข้ามา
ป่วนศาล แต่ปลาไหลพวกนี้เป็นตัวการทำให้คันทนาพังจริงๆ ผู้น้อยไปที่
เพิงท้ายนาของผู้เฒ่าชู เห็นคันเบ็ดวางอยู่ พอสังเกตดีๆ ก็เห็นปลาไหล
ในนาไหลล่อออกมาจากรู” อุ๊ยชานเหนียงกระโดดถอยหลัง ออกท่าออกทาง
ปานสู้รบกับมังกร

“ผู้น้อยกระโจนลงไปในนาข้าว พอดูให้ดีๆ เจ้าปลาพวกนี้มัน
มุดไปมุดมาตามคันทนา ที่แท้พวกมันขุดรูทำให้คันทนาพังเสียหายนี่เอง!
ผู้น้อยลงมือจับกุมเจ้าปลาไหล มันทั้งลื่นทั้งยาว จับอย่างไรก็จับไม่ได้
สุดท้ายมันไปติดเบ็ดที่ผู้เฒ่าชูตกไว้ทางปากรู สวรรค์! ผู้เฒ่าชูช่างเก่ง
จริงๆ ที่ช่วยกำจัดปลาไหล เรื่องนี้ถือว่าต้องมอบรางวัลให้ผู้เฒ่าชูถึงจะถูก
นะเจ้าคะ”

“กำจัดปลาไหล? กำจัดอย่างไร”

“เรียนไต้เท่า... ก็กำจัดลงท้องอย่างไรเล่า” อุ๊ยชานเหนียงปรบมือ
สามครั้ง เจ้าหน้าที่ก็ยกจานอาหารร้อนๆ หอมกรุ่นเข้ามาวางแล้วถอย
ออกไป “ผู้น้อยลงมือทำอาหารจานนี้เอง ผู้เฒ่าชูแล่ปลาไหลทำเป็นเนื้อปลา
ตากแห้งไว้ที่หลังเพิง ผู้น้อยจึงนำปลาไหลมาลองทำอาหารดูบ้าง เนื้อปลา
นุ่มรสหวานโอชา ใครชิมล้วนติดใจ ไต้เท่าเชิญลองกินได้เลยเจ้าคะ”

“ปลาไหลที่ว่ายไปว่ายมาในนาข้าวกินได้ขึ้นหรือ”

“ได้สิเจ้าคะ ผู้เฒ่าชูอายุปุนนี้แล้วยังแข็งแรงเพราะกินแต่ปลาไหล
นี่แหละเจ้าคะ”

อุ๊ยชานเหนียงไม่ไปเรื่อย ในสมัยนั้นยังไม่มีใครรู้ว่าปลาไหลกินได้
ดังนั้นจึงไม่มีใครกล้าชิม แต่กลิ่นเนื้อปลาไหลผัดพริกขิงใส่เหล้าจีนหอม

เขี้ยววนจนเจ้าหน้าที่ในศาลพากันกลืนน้ำลายดังเอี๊ยก ตาเฒ่าชูยากจน
ไม่มีอะไรจะกิน พอเห็นปลาไหลว่ายไปมาจึงจับมาทำอาหาร แล่น้อย่าง
บ้าง นำมาผัดกับขิงและต้นหอมบ้าง แม้แต่จิวจิ้นฟางยังมองเนื้อปลาไหล
สีเหลืองทองเป็นมันเงา กรอบนอกนุ่มใน เขาถึงกับเ้ม้ริมฝีปากด้วย
ความอยากกิน จนเมื่อทุกคนในศาลได้ชิมปลาไหล ก็ล้วนเห็นด้วยว่า
อร่อยล้ำ ตั้งใจว่าเดี๋ยวจะชวนกันไปจับปลาไหลมาปรุงอาหาร

ผู้ซื้อหวังใช้ตะเกียบคีบปลาไหลผัดพริกขิงชิมไปคำหนึ่ง เคี้ยวๆ
แล้วพยกหน้าไม่หยุด “นี่ไม่ถึงว่าจะมีรสชาติดีเช่นนี้ เนื้อหวานไม่มีกลิ่น
คาวเลย เฒ่าชู... เรื่องดีๆ เช่นนี้ทำไม่บ่อยนัก”

“ผู้น้อย...ผู้น้อยบอกแล้ว แต่ไม่มีใครเชื่อว่าปลาไหลกินได้ซอรับ”

“ช่วงนี้ขาดแคลนอาหาร เพราะฉะนั้นปลาไหลในนาข้าวพวกนี้
นี้แหละที่จะทำให้ทุกคนอิ่มท้องเจ้าคะ ปลาไหลกินอร่อย ถ้าทุกคน
หันมากินปลาไหลกันจะช่วยชาวนาได้ด้วย จริงไหมเจ้าคะใต้เท้า”

อู่ซานเหนียงขยิบตาให้บิดา กิริยามารยาทยังต้องปรับปรุงอย่างหนัก
ผู้เป็นพ่อจึงนึกถึงฮูหยินผู้ล่วงลับ นึกขอโทษครั้งแล้วครั้งเล่าที่เขาเลี้ยงลูก
ให้โตมาเป็นลิงเช่นนี้

“เฒ่าชู เจ้าไม่มีความผิด ลูกขึ้นเถอะ”

“ขอบพระคุณ ขอบพระคุณมากซอรับ”

จิวจิ้นฟางทำเสียงจี้จี้ในลำคอ ประสานมือคารวะก่อนจะสะบัดตัว
ลุกขึ้นเพื่อขอลากลับ อู่ซานเหนียงจึงยิ้มพลางร้องถามเสียงดังออกไป
ไกลถึงหน้าประตูศาล “ท่านชิวไฉจะลาไปไหน ท่านยังไปไหนไม่ได้”

“คุณหนูผู้มีอะไรจะชี้แนะไม่ทราบ”

“ท่านกล่าวทำให้ร้ายคนดี ทำให้ผู้เฒ่าชูต้องติดคุก ทรมาณถึง
สามวัน ชิวไฉแห่งอำเภอหม่าเจียงจะชดใช้หนี้ครั้งนี้อย่างไร”

เจ้าหน้าที่ศาลกับชาวบ้านที่มามุงดูการพิจารณาคดีต่างมองหน้ากัน
ไปมาและเริ่มหัวเราะ จิวจิ้นฟางมองไปรอบๆ ตัวด้วยความแปลกใจ

พอฉกคิดขึ้นได้ ใบหน้าของเขาก็แดงก่ำจนม่วงคล้ำด้วยความโกรธ
นังเด็กบ้าคิดจะให้เขาโขกศีรษะขอขมาคนตักส้วมหรือ

“จู่ๆ ชิวไฉนผู้หนั้นถือเช่นท่านบีบคั้นคนแก่ไร้ทางสู้เช่นนี้... เพราะ
อะไรกันหนอ...” อู๋ซานเหนียงแกลั้งเคาะนิ้วบนขมับของตนเองอย่าง
ครุ่นคิด ก่อนจะหุบกำปั้นลงบนฝ่ามือตนเอง ดูก็รู้ว่าแกลั้งเล่นนิ้ว
จากใหญ่ “อ้อ... เมื่อต้นเดือน ผู้เฒ่าซู่ไปหาบน้ำตักส้วมในบ้านของท่าน
หรือว่าผู้เฒ่าไปรู้เห็นอะไรไม่ดีไม่งามในบ้านท่านชิวไฉนหรือเปล่าหนะ...”

“เจ้า! พุดจาเหลวไหล”

จิ่วจิ้นฟางโกรธจัดจนเกือบจะบันดาลโทสะ แต่เพราะเป็นคนมี
ชนกบักหลัง แอบลักลอบเล่นซู้กับแม่เลี้ยงสาวของตนเอง เขาจึงยั้ง
หน้าแดงก่ำเหมือนดับหมู เรื่องนี้ชาวบ้านก็พอรู้แต่ไม่มีใครกล้าพุด
เมื่อมีเหตุการณ์ชี้ตัวจับผู้เฒ่าซู่เข้าคุก แกรมยังจงใจหลบหลู่ฐานะของตาเฒ่า
เพื่อทำลายความน่าเชื่อถือ บรรดาชาวบ้านจุมกไวต่อเรื่องฉาวโฉ่อยู่แล้ว
จึงยิ่งพากันโหมกระพือไปกันใหญ่

“อายุก็ไม่ใช่หน้อยแล้ว เป็นถึงชิวไฉน แต่กลับแกลั้งคนแก่ไม่มีทางสู้”

“นั่นสิ ลองคิดดู เจ้าเฒ่าจิ่วแก่ตายเมื่อปลายปี แล้วจู่ๆ สุหยินสาว
ก็คลอดลูกปีถัดมา นับเดือนดูแล้วยังไงก็เกินสิบเดือน เอ... หรือว่า...”

บัณฑิตหนุ่มเป็นคนจำพวกอาศัยอยู่ในบ่อ เห็นท้องฟ้านิดเดียว
แต่คิดว่าตนเป็นบัณฑิตกว้างขวาง แค่ว่าเสียงซุบซิบก็ยืนตัวตรงไม่ได้
เสียแล้ว

“จิ่วจิ้นฟาง คุณเข่าลงและขอภัยผู้เฒ่าซู่ จากนั้นก็ถือว่าเลิกแล้ว
ต่อกัน” อู๋ซื่อหวงพุดเสียงหัววน

จิ่วจิ้นฟางเป็นลูกเศรษฐีและใช้เงินจำนวนสามพันตำลึงซื้อตัว
ผู้คุมสอบจึงได้ห่มวกชิวไฉนมาสวม ที่ผ่านมาเป็นที่นับหน้าถือตาของ
ชาวหม่าเจียงอย่างยิ่ง หากยอมค้ำหน้าคนตักส้วม เขาจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

“เชิญผู้เฒ่าซู่ที่นั่งเก้าอี้ รับการคารวะจากท่านชิวไฉน”

“บัดชบ! ข้าเป็นถึงชีวิตใครคนแรกของหมาเจียง รองเท้าข้างเดียวของข้ายังแพงกว่าเงินเดือนของเจ้า ไฉนคนไม่รู้จักบุญคุณ พ่อข้าเป็นคนให้เจ้ากู้ยืมเงินมารักษาเมีย จำไม่ได้รี!”

“สามท้าว!” อุ๊ชื่อหวงตบไม้ประจำศาลดังสนั่น โยนป้ายคำสั่งลงบนพื้น “เจ้าเป็นแค่ชีวิตใคร แต่กระทำตัวเป็นศาลเตี้ยตามใจชอบ อาละวาดต่าทอในศาล ลบหลู่ขุนนางชั้นสี่ เจ้าหน้าที! ถอดหมวกของเขาส่งไปลดจากตำแหน่งชีวิตใคร โบายยี่สิบไม้”

“ถ้ากล้าก็ลองดูสิ! ข้าเป็นญาติกับท่านมหาเสนาบดีกวาง ถ้าไม่กลัวหัวหลุดก็เข้ามา”

“ฮึ! ต่อให้เจ้าเป็นเชื้อพระวงศ์ ข้าก็โบายเจ้าได้ เจ้าหน้าที!”

“ขอรับ!” เจ้าหน้าที่ศาลขานรับโดยพร้อมเพรียง จิวจินฟางทำตัวกว้างตั้งแต่เล็กจนโต เมื่อท่านนายอำเภอออกหน้าจัดการ พวกเจ้าหน้าที่จึงถลาเข้ากับกุม ถอดหมวกตำแหน่งชีวิตใครและกตจิวจินฟางไว้กับพื้นลงไม้โบายตีอย่างหนักจนขาหัก ก่อนจะลากตัวพามาโขกศีรษะขอขมาผู้เฒ่าชู คดีนี้ก็ถือว่าสิ้นสุด

ผู้เฒ่าชูคำนับขอบคุณนายอำเภอปลกๆ ร้องท่มร้องไห้ด้วยความตื่นตันใจที่อุ๊ซานเหนียงช่วยปกป้องศักดิ์ศรีของตนไว้

อุ๊ซานเหนียงหัวเราะปากกว้าง เดินจูงมือเด็กๆ ซ้ายขวา ทุกคนต่างดีใจที่ช่วยเหลือผู้เฒ่าชูไว้ได้ทัน เด็กสาวจึงเตรียมจะชวนเด็กๆ ไปไล่จับปลาไหลในนาอีกน้อก แต่ยังไม่ทันก้าวพ้นธรณีประตูศาล อุ๊ชื่อหวงก็ตวาดดั่งลั่นจนโรงศาลสะเทือน

“ยังจะกล้าหนีออกไปเที่ยวเล่นอีกงั้นรี! วันๆ เอาแต่ตกลา กัดจิ้งหรีด สารรูปนับวันจะยิ่งเหมือนผีเข้าไปทุกที”

อุ๊ซานเหนียงมิได้สะดุ้งสะเทือน นางประสานมือคารวะพลาบงยิ้มประจบเอาใจ “ท่านพ่ออย่าเพิ่งบ่นสิ วันนี้ข้าตัวเป็นโนโคลนก็เพื่อช่วยคนช่วยชีวิตคนกุศลยิ่งกว่าสร้างเจตีย์เจ็ดชั้นนะเจ้าคะ”

“ไม่ต้องมาเล่นลิ้น บอกพ่อมา เจ้าแอบใส่น้ำมันเมล็ดฝ้ายผสม
ในอาหารไก่ของยายเฒ่าเจี๋ยซุนก็เป็นการสร้างกุศลใช่หรือไม่”

อู๋ซานเหนียงหุบยิ้มระรื่นฉับ ยายเฒ่าเจี๋ยซุนชอบปล่อย่านมา
ไล่กวาดเตี๋ยๆ อู๋ซานเหนียงจึงแก้เผ็ด หยอดน้ำมันเมล็ดฝ้ายให้ไก่ทั้งเล้ากิน
น้ำมันเมล็ดฝ้ายมีฤทธิ์ทำให้เป็นหมัน ไก่กินเข้าไปก็ไม่ออกไข่ นึกไม่ถึง
ว่าท่านพ่อจะรู้

“ท่านพ่อ... ข้ารู้ตัวว่าข้าเกร แต่น้ำใสกินไปมักจะไม่มีปลา³
นะเจ้าคะ ตั้งแต่เด็กจนโตข้าต้องตื่นยามเกาะ⁴ เก็บกวาดเช็ดถูทำงานบ้าน
ขนเสื้อผ้าไปซักที่แม่น้ำ ตรีเตรียมอาหาร จุดธูปไหว้ท่านแม่และสวดมนต์
เสร็จแล้วก็ศึกษาตำรา ฝึกเขียนตัวอักษร ท่องบทกลอนให้ได้วันละบท
ยามมะโรง⁵ ทอผ้าเย็บปักถักร้อย ยามมะแม⁶ ก็ต้องไปฝึกมารยาทที่บ้าน
อาจารย์เงิน แล้วรีบกลับมา...”

“ไม่ต้องเบี่ยงเบนประเด็น! ลูกสาวบ้านไหนๆ ก็ต้องรับผิดชอบ
งานบ้านงานเรือนกันทั้งนั้น เจ้าเห็นหนังสือร้องเรียนบนโต๊ะข้าหรือไม่”

อู๋ซื่อหวงหุบโต๊ะดังปัง ด่ากราดไม่เลี้ง

“ข้า... ข้าแค่อยากบอกว่าข้าอยากไปเที่ยวเล่นบ้าง”

“แล้วทุกวันนี้เจ้าไม่ได้เที่ยวเล่นอยู่รึ! เอกสารว่าครึ่งเป็นหนังสือ
ร้องเรียนเรื่องพฤติกรรมของเจ้า อ้อ... แล้วเมื่อวานเจ้าแอบปิ่นิ้วเข้าไป
เก็บลูกพลับในบ้านสกุลจงงใช่หรือไม่ ข้าเป็นนายอำเภอผู้ดูแลกฎหมาย
หากเจ้าทำผิดกฎ ละเมิดผู้อื่น ไม่มีหัวคิด แล้วยังกล้าเถียงว่าตัวเอง
ไม่ผิด แล้วใครจะนับถือกฎหมายอีก”

นางโดนบิดาด่าจนสลัดเป็นผักตากแดด

³เป็นสำนวนจีน หมายถึง กฎระเบียบที่เข้มงวดเกินไป คนก็อยู่ยาก อึดอัดใจ

⁴เหมาสื่อ หรือยามเกาะ คือเวลาระหว่าง 05.00 - 07.00 น.

⁵เงินสื่อ หรือยามมะโรง คือเวลาระหว่าง 07.00 - 09.00 น.

⁶เว่ยสื่อ หรือยามมะแม คือเวลาระหว่าง 13.00 - 15.00 น.

“ท่านพ่อ... ข้า... ผิดไปแล้ว...”

“ไป! จงนำแม่ไก่ตัวใหม่ไปชดใช้ให้ยายเฒ่าเจี๋ยซุน และลงโทษ
คุณเข่าสำนักผิดหน้าป้ายวิญญาณของแม่เจ้าจนกว่าข้าจะอนุญาตให้ลุกขึ้น
ส่วนพวกเจ้าแต่ละคนยังไม่รีบกลับบ้านกันอีก ถ้ายังกล้ำไหล่หน้ามา
ข้าจะจับใส่คุก ไป!”

เมื่อโดนบิดาด่าและจนไม่เหลือชิ้นดี เหล่าเด็กๆ บรืวารของ
อู่ซ่านเหนียงก็แตกกระเจิง ส่วนเจ้าหน้าที่ศาลแต่ละคนต่างก็ทำหน้าที่
เพราะท่านนายอำเภอคุณหนูอยู่ทุกวันจนพวกเขาชินแล้ว ถึงอู่ซ่านเหนียง
จะแก่นแต่ไหน แต่ถ้าบิดาโกรธจนคว่ำไม้เรียวขึ้นมาเมื่อไร เมื่อนั้น
เนื่ออ่อนก็แตกเลือดไหลซิบๆ ช่วยรักษาอาการแก่นได้สองสามวัน เมื่อ
อู่ซื่อหวงนำไม้เรียวขึ้นมาวางบนโต๊ะ เด็กสาวจึงคอยตัก เดินกลับเข้าไป
ด้านในที่พักของตนแต่โดยดี แต่ก็ไม่วายร้องอุทธรณ์

“ท่านพ่อจ๋า... ข้าขอกินข้าวก่อนได้หรือไม่”

ไม้ประจำศาลลอยละลิวมาตั้งแต่นั้นยังไม่ทันหยุดจบ อู่ซ่านเหนียง
จึงรีบเผ่นอย่างว่องไว ไม่กินก็ไม่กิน ไม่เห็นต้องโกรธเลย

บทที่ 3

ก๊อดเสื้ลกตัว

6 เดือนต่อมา

ยามเช้าตรู่ อุ๊ซานเหนียงตื่นเช้าอย่างเช่นทุกวันและง่วนอยู่ในครัว ตั้งแต่พ่ายังไม่สว่าง นางเก็บไข่ในล้าไก่ รดน้ำผัก และเก็บผักมาดองเกลือ ใส่ไหไว้กินตลอดทั้งปี นางจุดเตาต้มน้ำร้อน โดยจะจุดเตาทำอาหาร ตอนเช้าครึ่งเดียวแล้วแบ่งกินสามมื้อเพื่อประหยัดไฟ ไม่นานนักกลิ่นควันไฟก็ลอยละล่องออกจากห้องครัวพร้อมด้วยกลิ่นอาหารหอมๆ แสนโอชา บรรดาเจ้าหน้าที่ในที่ว่าการอำเภอก็พลอยได้กินของอร่อยทุกวัน

นับตั้งแต่มารดาเสียชีวิตเมื่อหลายปีก่อน อุ๊ซื่อหวงก็ไม่คิดแต่งงานใหม่ ดังนั้นหน้าที่หุงหาอาหารปัดกวาดเช็ดถูจึงเป็นหน้าที่ของ บุตรสาว หากไม่นับเรื่องนิสัยแก่นแก้วของนางแล้ว อุ๊ซานเหนียงก็นับว่าเป็นแม่บ้านแม่เรือนคนหนึ่งที่เดียว คดีใหญ่ที่เกิดขึ้นเมื่อช่วงก่อน ช่วยแพร่ข่าวเรื่องปลาไหลไปทั่วทุกครัวเรือน อุ๊ซานเหนียงจึงพยายาม พลิกแพลงทำอาหารจากปลาไหลหลายๆ อย่างให้บิดากินเยอะๆ

“อืม... เค็มไป ท่านหมอบอกว่าต้องดกกินเค็ม”

หญิงสาวตะขี้นวลลงบนตะหลิว ชิมรสชาติเนื้อปลาไหลทอดกรอบ ผัดพริก จากนั้นก็หันไปดูหม้อข้าวที่กำลังเดือด ใช้ไม้พายคนให้ข้าวแตกตัว จากนั้นก็ปิดฝาแล้วใช้ไม้ขีดฝาหม้อ รินน้ำข้าวเก็บไว้ดื่มระหว่างวัน หรือมอบให้ชาวบ้านยากจนนำไปให้เด็กทารกดื่มแทนน้ำนม ยามสงครามเช่นนี้ชาวบ้านต้องประทังชีวิตด้วยการขูดเผือกขูดมัน

หาหน่อไม้หรือขุ่ยไผ่มากินแทนข้าว แต่สำหรับสองพ่อลูกสกุลอยู่ยังโชคดี
ที่พ่อดีใจสารเก็บต้นไว้ ท่านพ่อจึงบอกให้นางหุงข้าวใส่หน่อไม้เยาะๆ
เพื่อประหยัดข้าว

“กลืนกับข้าวหอมไปถึงบ้านข้าเลยเซียวนะเหนียงเออร์”

ผิงผิงเกาะขอบรั้วดินเตี้ยๆ พลังทำจมูกฟุดฟิดหยอกล้อ นางเป็น
บุตรสาวขุนนางตำแหน่งเล็กๆ ที่ดูแลท่าเรือหมาเจียง ทั้งสองจึงเป็นเพื่อน
ที่โตมาด้วยกัน วิ่งเล่นก่อเรื่องไม่เว้นแต่ละวัน เพิ่งจะมีช่วงหลังที่ผิงผิง
หมั่นหมายแล้วจึงทำตัวเรียบร้อยขึ้น อ่อนหวานน่ารักเสียจนผู้ชานเหนียง
แอบลือบอ่ยๆ ว่าน้องผิงผิงแค้นแดง

ผิงผิงยื่นตะกร้าผลไม้ให้ “ท่านแม่สั่งให้เอาลูกพลับมาแลกเปลี่ยนไก่จ๋า”

“สำหรับคุณหนูผิงผิงคนงาม ข้าไม่ปฏิเสธอยู่แล้ว” ผู้ชานเหนียง
หัวเราะคิกคักพลังส่งตะกร้าไข่ไก่สดใหม่ข้ามรั้วไป ทั้งคู่คุยวิดีว้ายกัน
ตามประสา ก่อนที่ผิงผิงจะโบกมือลากลับบ้าน แต่พอจะเดินจากไป
ผิงผิงก็นึกอะไรขึ้นมาได้เสียก่อน

“เจ้าพร้อมแล้วใช่ไหม”

“พร้อม? พร้อมอะไร”

“อ้าว? ลืมไปแล้วหรือว่าวันนี้ท่านอาจารย์เงินจะสอบท่องคัมภีร์
อี้จิง ข้าท่องเท่าไรก็จำไม่ได้สักที ท่องหน้าลืมหลัง ท่องหลังลืมหน้า เอ้อ”

ผิงผิงมีสีหน้าวิตกกังวลเพราะนางท่องจำไม่เก่ง

ตอนแรกผู้ชานเหนียงนึกว่าจะสอบอะไรๆ พอรู้ว่าสอบท่องจำ
นางก็ทำหน้ายิ้มๆ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่านอกจากจะสอบท่องจำแล้ว ยังมี
สอบกิริยามารยาทอีกด้วย จึงร้องโวยวายออกมา “ตายแน่ๆ ข้าโดน
อาจารย์เงินเคาะตาตุ่มอีกแน่เลย”

ผู้ชานเหนียงไม่ถนัดเรื่องการวางตัวให้อ่อนช้อยนุ่มนวล จะยืนจะนั่ง
จะเดินก็ต้องมีแบบแผนให้สมกับที่เป็นกุลสตรี เวลากินอาหารหรือดื่มชา
ต้องจัดระเบียบแขนอย่างไรให้ดูดี หรือแม้แต่การเจรจาพาทีกี่ก็ต้อง

เลือกใช้คำให้สง่างาม ผู้ชานเหนียงไม่ถนัดแต่ผิงผิงถนัด ดังนั้นสองสาว จึงผลัดกันถอนหายใจแล้วแยกย้ายกันเข้าบ้านใครบ้านมัน

“ท่านพ่อ อาหารเข้าพร้อมแล้วเจ้าคะ”

ผู้ชานเหนียงประคองถาดอาหารเข้ามาในห้องทำงานของบิดา บรรดาชั้นหนังสือที่อยู่ชิดกำแพงมีหนังสือเต็มชั้นล้นแล้วล้นอีก เป็นภาพที่ชินตาเพราะเงินเดือนขุนนางที่ผู้ชื้อหวงได้รับ ถ้าไม่แจกจ่ายช่วยชาวบ้าน ก็นำไปซื้อหนังสือตำราจนหมด

ผู้ชื้อหวงกำลังคร่ำเคร่งกับงาน หญิงสาวจึงประคองถาดชาเข้ามา วางบนโต๊ะไม้ไผ่ บนโต๊ะมีกองหนังสืออีกสามตั้งและเอกสารที่รออนุมัติ แม้ข้าวของเครื่องใช้จะไม่หรูหราแต่ก็สะอาดเรียบร้อยราวกับโรงเรียน บัณฑิต และที่เห็นจะสะดุดตาที่สุดก็คือภาพที่แขวนไว้ข้างหน้าต่าง ในภาพไม่ใช่ภาพภูเขาแม่น้ำหรือสัตว์มงคล แต่เป็นภาพทุ่งข้าวรวงทอง กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา เขียนตัวอักษรข้อความว่า

‘กิจของขุนนางคือบำรุงปากท้องราษฎร’

ที่ปากของนายอำเภอด้านหลังศาลนั้นมีขนาดพออยู่กันได้เพียงหนึ่งครอบครัวเท่านั้น ดังนั้นขุนนางที่มารับตำแหน่งที่นั่นจึงมักจะตอบรับ คำเชิญไปพักที่จวนหลังงามซึ่งเป็นของสกุลจิว แต่ผู้ชื้อหวงเป็นขุนนาง ชื้อตรง ตัดสินคดีความตรงไปตรงมาไม่วิเคราะห์ใคร พ่อคำที่ไม่รู้หนังสือของ มีค่ามาติดสินบน ผู้ชื้อหวงก็จับบอย พวกเขาบอกว่าของขวัญมูลค่า น้อยไปจึงส่งของดีๆ แพงๆ มาให้ใหม่ ผู้ชื้อหวงก็สั่งจับบอยพ่อคำไม่รู้ กิคนต่อกิคน จนชื่อเสียงขจรขยายไปไกล

ผู้ชานเหนียงจูดรูปไหว้มารดา จากนั้นก็หันไปจัดโต๊ะกินข้าวโดย เตรียมถ้วยชามและตะเกียบไว้สามชุดเสมอ นางคิดว่าถ้าวิญญานของ มารดาได้กินข้าวร่วมโต๊ะด้วยกันน่าจะมีความสุขกว่า

“ท่านพ่อกินยาก่อนนะเจ้าคะ”

“อืม” ผู้ชื้อหวงกึ่งนั่งกึ่งนอนอ่านหนังสือร้องเรียนอยู่บนตั่ง ห่มเสื่อ

ตัวหนาไว้บนไหล่ ขณะที่อู่ซานเหนียงช่วยประคองบิดาให้ลุกขึ้น อู่ซื่อหวง
สีหน้าไม่ค่อยสู้ดีนัก โอโหโลกๆ และหายใจติดขัดจนลูกสาวต้องช่วย
ลูบหลังให้ “ไม่ไหว ไกล่ฤดูหนาวที่โรอาการกำเรียบทุกที”

“พ่ຽงนี้เข้าจะทำข้าวต้ม กินร้อนๆ คล่องคอดีนะเจ้าคะ”

“อืม อย่าลืมน้ำมันเส้นใส่ลงไปเยอะๆ ด้วย ช่วงนี้ข้าวเริ่มขาด
ตลาดอีกแล้ว”

“เจ้าคะ” นางเหน้ำชายกให้บิดา อู่ซื่อหวงถึงได้มีสีหน้าสดชื่นขึ้น

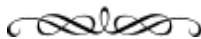
“ท่านพ่อดูสิ ผู้เฒ่าซุ้บปลาไหลมาให้ข้าเยอะเยะเลย ท่านพ่อ
ป่วยมานานต้องกินเนื้อปลาไหลบำรุงเยอะๆ นะเจ้าคะ”

“ยังดีที่ได้ปลาไหลมาเป็นอาหาร ช่วยประทังชีวิตชาวบ้านไปได้
อีกมาก แต่ที่นี่ใกล้จะถึงรอบเก็บภาษีอีกแล้ว เมื่อวันก่อนก็มีชาวบ้านล่่ม
พวกชาวบ้านยังไม่มีข้าวจะกิน แล้วจะหาข้าวที่ไหนมาส่งภาษี เฮ้อ...
ข้าลำบากใจจริงๆ”

อู่ซื่อหวงถอนหายใจ พยายามคิดหาทางแก้ไขปัญหานี้เท่าไร
ก็ติดขัดไปเสียทุกอย่าง อู่ซานเหนียงตักข้าวใส่ถ้วยให้บิดา สองพ่อลูก
ต่างก็กินข้าวกันเงียบๆ

หลังจากเก็บล้างถ้วยชาม บุตรสาวนายอำเภอก็มานั่งอยู่ที่ระเบียง
บนตักมีงานเย็บเสื้อผ้าทอจากบ้าน ถ้าเป็นช่วงก่อนก็ยังพอหา
ผ้าเนื้ออุ่นดีๆ มาเย็บเสื้อกันหนาวให้บิดาได้ แต่สถานการณ์ตอนนี้มีแต่
จะย่ำแย่ลง ขนาดบิดาของนางมีเงินเดือนหลวงกินเดือนละสิบห้าตำลึง
ยังต้องกระเบียดกระเสีรแทบตาย แล้วพวกชาวนาชาวไร่เล่า

อู่ซานเหนียงนั่งคิด... จะมีวิธีการใดบ้างหนอที่นางจะทำได้เพื่อ
หยุดความทุกข์ยากของชาวบ้าน อะไรก็ได้ที่ไม่ใช่การท่องหนังสือปาวๆ
หรือฝีกเดินยกย้ายให้ต้องตาต้องใจผู้ชาย มันต้องมีหน้าที่อะไรสักอย่าง
ที่สวรรค์เมืองบนมอบให้นางสิ!

6 อาละ เมื่อถึงช่วงบ่ายก็เป็นเวลาบันเทิงของนาง

อู่ซานเหนียงถลกแขนเสื้อขึ้นพลางผิวปากเรียกกล้วยี่ซึ่งเป็นเด็กๆ ให้ไปช่วยกันจับปลาทำอาหารกันอีก แต่บังเอิญผิงผิงมาพบเข้าเสียก่อน จึงลากตัวอู่ซานเหนียงให้ไปยังบ้านอาจารย์เงินด้วยกัน ห้ามโดดสอบ!

อาจารย์เงินหรือเงินจินเหยาเป็นหญิงชราวัยเกือบหกสิบ อดีตเคยเป็นนางข้าหลวงในวัง เมื่อแก่ตัวจึงเกษียณตัวเองออกมาอยู่บ้านบรรดาสตรีที่มีบุตรสาวต่างพากันมาขอร้องให้อาจารย์เงินช่วยอบรมกิริยามารยาท ส่วนบรรดาแม่สื่อแม่ชักก็แวะเวียนมาดูตัวเหล่าคุณหนูกันไม่ได้ขาด ไปๆ มาๆ อาจารย์เงินจึงเปิดบ้าน จัดแจงสถานที่เป็นสำนักอบรมกุลสตรีและทำหน้าที่เป็นแม่สื่อให้ทั้งบ้านชายบ้านหญิงกลายเป็นธรรมเนียมว่าหญิงสาวในอำเภอหมาเจียงทุกคนต้องมาเรียนที่บ้านอาจารย์เงิน แน่หนอนว่าอู่ซานเหนียงก็ไม่เว้น

ภายในโรงเรือนอบรมจัดวางเครื่องเรือนและตกแต่งวิจิตรสวยงามตามแบบฉบับในวัง แม้แต่กำยานหอมที่ปล่อยควันลอยระล่องออกจากรกกระเรียนสัมฤทธิ์ก็ยังคงดัดแปลงจากวังหลวง เงินจินเหยาที่มีสีหน้าเคร่งเครียด นั่งอยู่ที่โต๊ะมุกกลม ชมหน้าตาน่ากึ่งกับชายชั้นดีถูกปล่อยไว้ให้เย็นชืด ไม่มีร่องรอยการตะตองเลย

“เรื่องนี้ข้าไม่กล้ารับปาก แต่จะลองพยายามดู”

“พี่เงินช่วยข้าด้วยเถิด ข้าออกจากวังมาตามรับสั่ง ความหาหัวสารทิศแล้วก็ไม่พบ อีกสามวันก็จะถึงกำหนดแล้ว แต่ข้ายังหาคนไม่ได้ จนมานึกถึงพี่เงิน ข้าถึงได้ลองเสี้ยงมาขอความช่วยเหลือ”

คนพูดขอร้องมีนามว่าหลี่ซู่ผิน นางเป็นสตรีวัยกลางคนหน้าตาหมัดจืด แต่งกายอย่างนางข้าหลวงชั้นสูงและมีแววตาเฉียบขาด การเดินทางไกลจากเมืองหลวงนานนับเดือนโดยไม่ได้หยุดพักทำให้นางดูอ่อนเพลีย แต่ก็ยังนั่งหลังตรง มิเสียกิริยามารยาทแม้แต่น้อย

“งั้นเจ้าก็ลองเลือกดูว่ามีคนไหนเข้าตาบ้าง... คุณหนูจิว คุณหนูหวัง

ก็ใช้ได้ หรือถ้าต้องการเด็กเรียบร้อยก็ต้องเป็นคุณหนูจ๋า” เงินจินเหยา ผายมือไปที่กลุ่มคุณหนูซึ่งยืนเข้าแถวเรียงรายเป็นระเบียบ สองมือประสานกันไว้ข้างหน้าตรงระดับบั้นเอว ศีรษะก้มค้อมนิ่งไม่ไหวติง นางข้าหลวงคนนั้นจึงลุกขึ้นแล้วเดินวนไปตามแถว ส่วนเงินจินเหยา ก็ถอนหายใจเบาๆ พलयกมือขึ้นแตะขมับ

“เข้ามาที่นี่ตามรับสั่งของเสียนอ่อง ฝ่าบาททรงต้องการคัดเลือกหญิงวัยดรุณี ซึ่งผู้ที่ได้รับเลือกนี้จะได้รับลาภยศสรรเสริญมหาศาล ครอบครัวจะได้รับป้ายเชิดชูพระราชทาน มีกินมีใช้ไม่มีวันหมด ที่ผ่านมา ข้าตระเวนหาหญิงงามตามที่ฝ่าบาทกำหนด แต่ก็ยังไม่ผ่านเกณฑ์เลยสักคน พวกเจ้ายินดีเข้ารับการคัดเลือกหรือไม่”

“ข้าน้อยยินดีเข้ารับการคัดเลือกเจ้าค่ะ”

หญิงสาวทั้งหลายค้อมศีรษะ เอ่ยวาจานุ่มนวลน่าฟัง นางข้าหลวง หลีซู่ยผินจึงพยักหน้ารับทราบและเชยคางหญิงสาวแต่ละคนขึ้นมาดู เป็นระยะ ผิงผิงกับอู่ซานเหนียงเพ็งมาถึง ทั้งสองรู้ตัวว่ามาสาย จึง ก้มหน้าก้มตาเดินเร็วๆ ไปต่อท้ายแถว ไม่รู้ว่าอาจารย์เงินกำลังมีแขก สำคัญ

“หน้าตาของเจ้างดงามมาก ชุดสีแดงเลือดนกกำลังเป็นที่นิยมในเมืองหลวง”

“ขอบพระคุณที่ชมเจ้าค่ะ ข้าน้อยมักมีโอกาสติดตามบิดาไปที่เมืองหลวงเสมอ ดังนั้นจึงพอรู้จักแต่งกายอยู่บ้าง แต่ก็ยังงดงามเทียบไม่ได้กับท่านข้าหลวงเจ้าค่ะ”

หญิงสาวที่ยืนอยู่หน้าสุดเป็นน้องสาวของบัณฑิตชีวิตในสกุลจิ๋ว ชื่อจิ๋วเหมยเซียง นางถือตัวว่าเป็นคุณหนูตระกูลมหาเศรษฐีร่ำรวย แต่งกายประดับประดาสวยงามเฉิดฉิน หน้าตาสะสวย และเป็นลูกศิษย์อันดับหนึ่งของเงินจินเหยา ชายหนุ่มทุกบ้านต่างถวิลหาจิ๋วเหมยเซียง ดังนั้นนางจึงเลือกคบหาเฉพาะเพื่อนที่มีฐานะเท่าเทียมกันและวางตัว

เหนือกว่าใคร เมื่อจิ๋วหมยเซียงได้รับคำชมเช่นนี้จึงยิ้มกว้างด้วยความดีใจ
“หมายความว่าท่านจะเลือกข้าน้อยเข้าวังใช่ไหมเจ้าคะ”

“เปล่า ข้าแค่อยากบอกเจ้าว่า พวกสาวๆ ในเมืองหลวงแต่งชุด
สีเลือดนกจนน่าเบื่อต่างหาก”

จิ๋วหมยเซียงหุบยิ้มฉับ ตามด้วยเสียงหัวเราะคิกๆ จากท้ายแถว
จิ๋วหมยเซียงจึงเหลือบมองและถลิ่งตาใส่ นางโกธเกเลียดู่ชานหนึ่ง
เข้าใส่

“การคัดเลือกครั้งนี้สำคัญมากเพราะเป็นรับสั่งของฝ่าบาทโดยตรง
ถ้าใครผ่านการทดสอบ ทุกคนก็มีสิทธิ์เข้าวังเหมือนๆ กัน ซึ่งพระองค์
เจาะจงว่าต้องการคนที่อ่านเขียนออกและมีไหวพริบสติปัญญา”

นางข้าหลวงปรบมือสามครั้ง ชั้นที่ซึ่งติดตามมาด้วยก็ประคอง
ถาดไม้จันทร์แกะสลักแสนวิจิตรเข้ามา เมื่อนางข้าหลวงเปิดผ้าไหมทอง
คลุมถาดออก ก็ปรากฏไข่มุกกลมเกลี้ยงขนาดใหญ่หนึ่งเม็ด ส่งแสง
แวววาวสะท้อนสดใส อู่ชานหนึ่งชะง่อมองจากท้ายแถวก็ยังเอ่ยชมว่า
สวยเหลือเกิน

หญิงสาวหลายคนรวมทั้งอู่ชานหนึ่งไม่เคยเห็นของมีค่าล้ำเลิศ
เช่นนี้มาก่อน พวกมันจึงมองส่งเสียงฮือฮาจนถูกอาจารย์ฉินดู ส่วน
จิ๋วหมยเซียงเบะปากใส่พวกคุณหนูฐานะจรรยา โดยเฉพาะพวกลูกสาว
ขุนนางต่ำ้อย่างอู่ชานหนึ่งกับฝิงฝิง

“ผู้ใดต้องการเข้ารับการทดสอบก็ให้เรียงแถวเข้ามาที่ละคน
หากใครสามารถร้อยไข่มุกเม็ดนี้ได้ คนนั้นก็จะได้เข้าวัง”

จิ๋วหมยเซียงอาสาเป็นคนแรกทันที นางเคยเห็นไข่มุกแบบนี้
มาแล้วหลายครั้ง งานร้อยไข่มุกแค่นี้ไม่เห็นจะมีอะไรยากเลยสักนิด
จิ๋วหมยเซียงลองร้อยไข่มุกดู แต่ทำเท่าไรก็ทำไม่ได้ นั่นเพราะไข่มุก
เม็ดนี้ไม่ใช่ไข่มุกธรรมดา แต่เป็นไข่มุกแก้วคดเคี้ยว ภายในลดเลี้ยวไปมา
แก้ครั่ง ภายนอกมีรูทางเข้าและออกรวมสองรู งานร้อยไข่มุกดูเหมือน

ง่ายแต่แท้จริงแล้วยาก ดังนั้นหญิงสาวที่อยากเข้าวังพยายามเท่าไร
ก็ล้วนผิดหวัง

ู่ชานเหนียงอยู่ที่ท้ายแถวคู่กับผิงผิง ทั้งสองไม่อยากจะเข้าวังจึงมองดู
อยู่เฉยๆ

“ทำไมเจ้าไม่อยากจะเข้าวังล่ะ” ผิงผิงม้วนผมตัวเองเล่น ใช้ปลายเท้า
เขี่ยพื้นไปมาเวลาที่ไม่ว่างใจ “ฝ่าบาททรงมีอายุมากแล้วก็จริง แต่
พระองค์ก็ยังมีได้แต่งตั้งพระสนมนางใดขึ้นเป็นพระชายาเอก หน้าข้า
ยังไม่มีพระโอรส ถึงกับมีรับสั่งว่าหากพระสนมนางใดมีพระโอรสถวาย
คนนั้นจะได้เป็นพระชายาเอกเสียวนะ”

“ไม่ ข้าไม่ปรารถนาจะเข้าวัง ท่านพ่อของข้าอายุมากแล้ว ข้าต้องการ
อยู่ดูแลท่าน”

“อืม ข้าเองก็หมั่นหมายแล้ว ไม่อยากจากบ้านไปไหนเลย”

“ไม่อยากจะจากบ้าน หรือไม่อยากจะจากคุณชายรูปงามแห่งสกุลหยง
จ๊ะ”

ผิงผิงโดนล้อจนแค้นแดงอีกแล้ว นางสดีใสน่ารักและบริสุทธิ์
วังหลังจึงไม่เหมาะกับผิงผิงเลยสักนิด ู่ชานเหนียงอ่านหนังสือของ
บิดามาไม่น้อย บางครั้งก็ช่วยบิดาสืบหนังสือเวียนจากเมืองหลวง
ู่ชานเหนียงจึงรู้ข่าวเหลียนอ่องสั่งประหารพระชายาเอกคนก่อนเพื่อเอาใจ
พระสนม แต่พอหมดรัก ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป สุดท้ายเหลียนอ่อง
สั่งประหารพระสนมผู้นั้น แล้วหันไปสำเร็จสำราญมัวเมาในกามกับ
พระสนมคนใหม่ หมุนเวียนไปไม่รู้จบ

“แล้วเจ้ารู้วิธีร้อยไข่มุกหรือไม่”

“รู้สิ ง่ายจะตายไป” ู่ชานเหนียงหัวเราะคิกคักก่อนจะกระซิบวิธี
แก้ปัญหามา ผิงผิงฟังแล้วก็เบิกตาโตกลางหัวเราะตาม

ในที่สุดการทดสอบร้อยไข่มุกก็จบลงโดยที่ไม่มีผู้ใดทำได้ นาง
ข้าหลวงผู้มีทุกข์หนักอกจึงถอนหายใจ แต่ทว่าจิวเหมยเซียงก้าวออกมา

ด้วยสีหน้ามั่นใจ

“ขอโอกาสให้ข้าน้อยอีกสักครั้งเถิด ข้าน้อยคิดวิธีร้อยไข่มุกได้แล้ว
เจ้าค่ะ”

“อย่างนั้นหรือ? งั้นก็ลองดู”

จิ๋วเหมยเซียงย่อกายคำนับบอบน้อม ก่อนจะสั่งให้เตรียมเส้นไหม
ชุบน้ำมันและมดหนึ่งตัว นางจัดการผูกเส้นไหมลื่นๆ กับแอมด แล้ว
ปล่อยให้มันเดินเข้าไปในรูไข่มุก ทุกคนต่างตั้งในความเจ้าปัญญาของ
จิ๋วเหมยเซียง พวกมันร้องชมว่าสมแล้วที่นางเป็นถึงศิษย์อันดับหนึ่งของ
เงินจินเหยา

ทว่ามดไม่ยอมเดิน เอาแต่ไต่เข้าออกทางเดิม สีหน้าที่กระหึ่มของ
จิ๋วเหมยเซียงจึงเปลี่ยนเป็นลูกลี้ลูกลน

“เจ้าไม่ได้เป็นคนคิดวิธีนี้เองสินะ” เงินจินเหยาเฝ้ามองทุกอย่าง
อยู่นาน นิสัยของลูกศิษย์แต่ละคนเป็นอย่างไร ทำไมอาจารย์อย่างนาง
จะไม่รู้ “ใครเป็นคนบอกวิธีนี้แก่เจ้า”

“ศิษย์คิดเองจริงๆ เจ้าค่ะ”

เงินจินเหยาตบโต๊ะ “ยังไม่รีบพูดอีก กล่าวโกหกต่อหน้าผู้แทน
พระองค์ก็เหมือนเพ็ดทูลเบื้องสูง! ข้าจะให้โอกาสเจ้าตอบอีกครั้ง ใครคิด!”

จิ๋วเหมยเซียงเฝ้มปากแน่นและเหลือบมองไปทางท้ายแถวอย่าง
เจ็บใจ จิ๋วเหมยเซียงเกลียดชังชานเหนียง แต่ก็ยอมรับในสติปัญญา นาง
จึงทำทิววนเวียนอยู่ใกล้ๆ เมื่อแอบฟังวิธีร้อยไข่มุก นึกไม่ถึงว่าจะโดน
อาจารย์จับได้ “อู่ชานเหนียงเป็นคนคิดเจ้าค่ะ”

“อ้อ...”

ทุกสายตาทันกลับไปที่ท้ายแถว อู่ชานเหนียงเงยหน้าขึ้น
และรีบปฏิเสธ แต่นางข้าหลวงหลี่ซู่ยฺผินให้ความสนใจมองมาที่นางเสียแล้ว

นางข้าหลวงหันไปพูดคุยซุบซิบกับเงินจินเหยา ส่วนอู่ชานเหนียง
นั้นยืนนิ่งด้วยความประหม่า

“เจ้าสามารถทำให้หมดเงินออกจากตู้ไข่มุกอีกฝั่งได้หรือไม่”

“ข้า... ข้าน้อย...”

“ไม่ต้องกลัว พุดมาเถอะ”

“ท่านต้องค่อยๆ หย่อนมดลงไป ถ้ามดไม่ยอมเดินก็เป่าควัน
บางอย่าง กระตุ้นให้มดเดินออกทางตู้ไข่มุกอีกฝั่ง เท่านั้นี่จะสามารถรัยไข่มุก
ได้เจ้าค่ะ ข้าน้อยชอบเล่นสน เคยผูกเอวมดเล่นเจ้าค่ะ”

“ถูกต้อง... เจ้าปัญญาดีมาก ถึงแม้หน้าตาจะธรรมดา แต่ก็จิ้มลิ้ม
น่ารักไม่หยอก แต่งหน้าเสียหน่อยก็งามไม่แพ้ใคร”

นางข้าหลวงเดินวนไปวนมารอบตัวอู่ชานเหนียง วัดสวนสูงและ
พิจารณาเค้าโครงใบหน้า หล่ชูยผินอายุมากแล้วแต่เพิ่งจะเคยพบหญิงสาว
ที่งามอย่างเป็นธรรมชาติชวนประทับใจเช่นนี้ สีหน้าวิตกกังวลของ
นางข้าหลวงจึงเริ่มแปรเปลี่ยนไปเหมือนคนชุดเจอสมบัติล้ำค่าแล้ว

“พื้นเพเจ้าเป็นคนที่ไหน”

“ผู้น้อย... ผู้น้อยเกิดและเติบโตที่นี่เจ้าค่ะ แต่ท่านพ่อเป็น
ชาวหนานชาน⁷ ส่วนท่านแม่... ท่านแม่เป็นชาวแคว้นฉู่”

“แคว้นฉู่? อ้อ... แคว้นที่ล่มสลายไปเมื่อหลายปีก่อน ประเสริฐนัก
ดี... ดีมาก...”

นางข้าหลวงหล่ชูยผินฟังพอใจยิ่ง มองสำรวจอู่ชานเหนียงไม่หยุด
ดวงตาสีดำลึบของอู่ชานเหนียงมีแววจลลาดเฉลิยวถอดแบบจากบิดา
ส่วนเค้าโครงใบหน้าสวยน่ารักได้รับสืบทอดจากมารดา อู่ชานเหนียง
ดูสติโลเจิดจ้าในชุดสีเขียวอ่อนกลางเก่ากลางใหม่แต่ก็สะอาดเรียบร้อย
นางถักเปียข้างกหูทั้งสองข้างและประดับด้วยเครื่องกะไหล่เงินซึ่งเป็น
มรดกของมารดา ความสูงสง่าทำให้นางดูโดดเด่น ร่วมกับผิวพรรณ
ขาวละมุนทำให้นางเป็นหญิงงามน่ารักแบบที่ทุกคนใฝ่ฝันถึง

“นางเป็นบุตรสาวของใคร” นางข้าหลวงหันไปถามเงินจินเหยา

⁷เมืองหลวงของแคว้นหลีเยิน

“นางคืออู่ชานเหนียง บุตรสาวคนเดียวของนายอำเภอหมาเจียง
อู่ช้อหวง”

“ลูกคนเดียว? แล้วทำไมชื่อชานเหนียง^๘”

“เฮ้อ... นายอำเภออู่ช้อหวงเป็นขุนนางตงฉินที่ทำได้ยากนัก แต่
ชีวิตอาภัพยิ่ง สูหยินอู่คอลลูกสาวคนแรก แต่แล้วเด็กก็ไม่รอด พอ
ท้องที่สองก็แท้งอีก สุขภาพของนางอ่อนแอแต่ก็ฝืนประคบประหมม
ลูกคนที่สามในท้อง พอคลอดออกมาและอยู่รอดปลอดภัย นายอำเภออู่
จึงตั้งชื่อนางว่าชานเหนียงเพื่อบันทึกถึงลูกสองคนแรกที่เสียไป... จากนั้นมา
สูหยินอู่ก็อ่อนแอลงเรื่อยๆ และนางก็จากไปเมื่อไม่กี่ปีก่อนนี่เอง”

“อ้อ... แสดงว่าไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนอีกสินะ”

“ใช่ มีกันแค่สองคนพ่อลูกเท่านั้น” ฉินฉินเหยาตอบโดยไม่คิด
อะไร “นายอำเภออู่มีตำแหน่งขุนนาง แต่ไม่รู้จักผูกมิตรกับพ่อค้าคบคิด
ฐานะจึงยากจนและไม่ก้าวหน้า รัชราชการมาก่อนชีวิตแล้วยังเป็นได้แค่
ขุนนางชั้นสี่ ดูเอาเถิด ชุดเสื้อผ้าของชานเหนียงใส่เข้ามาสามปีแล้ว
เครื่องประดับสักชิ้นก็ไม่ซื้อให้ลูกสาว จนป่านนี้แล้วยังไม่มีแม่สี้อมา
ทาบทามนางเลยสักคน น่าละอายจริงๆ”

อู่ชานเหนียงฟังวาจาร้ายกาจของอาจารย์แล้วไม่พอใจ บิดาของนาง
ปฏิบัติหน้าที่ทุกวันไม่มีวันหยุด ที่ใดมีปัญหาก็จะไปตรวจดูด้วยตนเอง
สร้างผลงานในฐานะขุนนางชื่อตรง ไม่เคยรับสินบน ไม่ฉ้อฉลเงินทอง
เข้ากระเป๋าทัวเอง ถึงแม้ว่าอู่ชานเหนียงจะกำพร้ามารดา แต่เป็นเพราะ
ความดีของบิดาทำให้นางยึดดอกภาคภูมิใจ

“อาจารย์... ท่านพ่อสอนข้าเสมอว่าหากเสื้อผ้าอาหารการกินไม่เท่า
ผู้อื่นก็อย่าน้อยใจ หากคุณธรรมความรู้ความสามารถไม่เท่าผู้อื่น นี่สิ
ควรละอายเจ้าค่ะ”

“ฟังคารมของนางสิ กล้ากล่าววาจาล่วงเกินผู้ใหญ่แบบนี้ใช้ได้

^๘ชานเหนียง หมายถึง บุตรสาวคนที่สาม

ที่ไหน”

“ความจนเป็นเรื่องธรรมดาของนักปราชญ์ พี่เงินตำหนิพ่อของนาง เช่นนั้น นางเป็นลูก ทั้งผูกพันทั้งสนิทกับพ่อย่อมไม่พอใจ”

“เฮ้อ เจ้าไม่รู้อะไร เด็กคนนี้อย่างนางจึงจอก ทำตัวไม่รู้จักรักโต ทั้งดื้อทั้งพูดจាក้าวร้าว ถ้ามคนหมาเลี้ยงดูสิ คนทั้งอำเภอต่างก็รู้วีรกรรมของนางทั้งนั้น”

“นางทำอะไรหรือ”

“ล่าสุดก็เรื่องหลานชายของข้าต้องโขกศีรษะให้คนตักส้วม แถมยังถูกพ่อของนางสั่งโบยจนขาหัก ต้นเหตุนั้นก็เพราะนางโง่ละ เขาเป็นถึงชีวโฉลก แต่นางเป็นเด็กโตะแต่ตัว ช่างไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ถ้าท่านต้องการตัวนางเข้าวัง ข้านี้แหละจะออกปากคัดค้าน”

“มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ น่าตกใจจริงๆ” นางข้าหลวงเอ่ยไปพลาง กลับหัวเราะไปพลาง นึกขำในใจว่าถ้าเด็กคนนี้มีแม่สื่อมาทาบตามลิแผลก เพราะเงินเงินเหยาไม่มีแต่ดำไม่มีชม แถมอยู่ชานเหนียงยังลวงเกินหลานรักของนาง เงินเงินเหยาจึงยิ่งโมโหหนัก คอยพูดจากระทบกระเทียบหนักขึ้นไปอีก

นางข้าหลวงจิบน้ำชาคลายเหนื่อยอีกหนึ่ง ก่อนจะหันไปหาอยู่ชานเหนียง “เด็กน้อย เรื่องที่เจ้าพูดมาก็ถูก ท่านพ่อของเจ้าไม่บกพร่องต่อหน้าที่ขุนนาง แต่อย่าลืมนะเรื่องที่เจ้ายังไม่ออกเรือน ไม่มีผู้ใดมาสู่ขอหมั้นหมาย เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ของลูกผู้หญิง ดังนั้นถือว่าท่านพ่อของเจ้าบกพร่องหน้าที่ต่อเจ้า อาจารย์เงินนี้กั่วงลแทน เจ้าต้องขอบคุณนางถึงจะถูก”

“ผู้น้อยผิดไปแล้วเจ้าคะ อาจารย์... ข้าใจร้อน ไม่ทันคิดไตร่ตรองให้ถี่ถ้วน พูดจาล่วงเกินอาจารย์ ข้าขออภัยเจ้าค่ะ” หญิงสาวคุกเข่า โขกศีรษะคำนับขออภัยต่ออาจารย์ แต่เงินเงินเหยากลับชักเท้าหนี

“ความรู้ที่ข้าห่มเหล้งสอนเจ้าไปก็เหมือนน้ำราดลงพื้น หายวับ

“ไม่เหลืออะไรสักนิด นำชายหน้ายิ่งนัก”

“อาจารย์ ข้ายอมรับคำตำหนิทุกอย่างเจ้าค่ะ แต่เรื่องเข้าวัง ข้าไม่สมควรใจ...”

“หะ! วังใจเถอะ ข้าไม่มีวันส่งเจ้าเข้าวังให้ผู้คนตามด่าซ้ำลั้หลังหรือ ไปซะ ข้าหมดธุระกับพวกเจ้าแล้ว ออกไปให้หมดทุกคน”

หากจิวเหมยเซียงเป็นศิษย์รัก อู่ซานเหนียงก็เป็นศิษย์ชัง เจินจินเหยา กับนางข้าหลวงหลี่ซุ่นผิงยังคงนั่งพูดคุยกันต่อเพื่อตัดสินใจว่าจะเลือกใคร ส่วนหญิงสาวทั้งหลายต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน

“นางงูพิษ โพล่ทางออกมาจนได้สินะ”

แม้ว่าอาภรณ์จะงดงามแต่ก็ไม่สามารถปกปิดนิสัยที่แท้จริงได้ จิวเหมยเซียงเดินชนไหล่อู่ซานเหนียง จงใจยืมเยาะและกระซิบด่า

“เจ้าแกลั้งพูดวิธีการออกมาไม่หมด จงใจทำให้ข้าชายหน้า อย่านึกนะว่าข้าจะไม่รู้ ลูกสาวขุนนางต่ำต้อยอย่างเจ้ารู้วิธีเล่นกับมด นั่นเพราะเจ้ามันก็เป็นพวกหนอนแมลงเหมือนกัน เลยคุยกันรู้เรื่องละสิ”

“คุณหนูเหมยเซียง เจ้าหาเรื่องข้าทุกวัน ไม่เบื่อบ้างหรือไร”

“ฮึ! เรื่องที่เจ้าทำกับพี่ชายข้าไว้ ข้ายังไม่ได้คิดบัญชี หน้อย วันนี้นำเป็นเสแสร้งไม่อยากเข้าวัง แต่ความจริงอยากชุกอเป็นนางหงส์จนตัวลั้่น บอกให้รู้ไว้ซะด้วยว่าลูกสาวขุนนางจนๆ อย่างเจ้า อย่านำได้คิดฝันเลย! นางคนไร้มารยาท ไม่มีแม่คอยอบรม”

อู่ซานเหนียงถูกหยามแต่กลับยิ้มแย้ม เดินถือผ้าเช็ดหน้าสะบัดพลั้วไปมา แม้ว่าการแต่งกายของอู่ซานเหนียงจะไม่หรูหรางดงามเท่าจิวเหมยเซียง ทว่าชุดของนางซึ่งเป็นชุดเก่าของมารดาก็เรียบง่าย งามสง่าชวนมอง เมื่อผสมกับบุคลิกเชื่อมั่นในตัวเอง อู่ซานเหนียงสวยน่ามองไม่ด้อยกว่าเลยสักนิด

“เจ้าด่าว่าใครไม่มีแม่หรือ”

“ด่าเจ้านะสิ นางโง่”

จิ๋วเหมยเซียงพูดยังไม่ทันจบ ผู้ชานเหนียงก็ยกเท้าถีบใส่เต็มแรง นางไม่ทันระวังตัว ร่างเลยปลิวตกลงสระน้ำจมนโคลนลงไปครึ่งตัว ตามด้วยเสียงกรีดร้องดังลั่นเพราะผู้ชานเหนียงเอาไม้ยันตัวนางไว้ไม่ให้ขึ้นมา ปากก็ร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ ทว่าที่แท้กลับเอาไม้กดคู่อริไว้

“ช่วยด้วยๆ คุณหนูเหมยเซียงคนงามตกน้ำป้อมแป้ม ช่วยด้วยๆ รีบมาดูเร็วๆ พ่อแม่พี่น้องมาดูคุณหนูเหมยเซียงเล่นซี้โคลนเร็วๆ”

เสียงร้องโหวกเหวกของผู้ชานเหนียงเรียกความสนใจจากชาวบ้านต่างพากันมามุงดูคุณหนูสกุลจิ๋วผู้แสนเลิศหรูตกโคลน จนกระทั่งมีคนงานลงไปช่วย ผู้ชานเหนียงจึงโยนไม้ทิ้งพลางหัวเราะปากกว้าง

“จับลูกหมูตัวเมียอาบน้ำโคลนเสร็จแล้ว ไปหาข่าวกินดึกว่า ปากก็เหม็น ตัวก็เหม็น อึยลึ้ม... คุยกับหมูต้องร้องอู๊ดๆ”

“น้องคนชั่ว! ข้าจะฟ้องพ่อเจ้า!”

“มาได้เลย อู๊ดๆๆ ข้ารออยู่นะจ๊ะ คราวหน้าข้าจะพาลงบ่อลั้วมเลย คอยดู อู๊ดๆ”

ผู้ชานเหนียงเดินยัดเนื้อยัดตัวสบายอารมณ์ ส่วนผิงผิงละล้าละลึงแต่ก็ตัดสินใจตามผู้ชานเหนียงไป จิ๋วเหมยเซียงแค้นใจจนแทบกระอักพอดตะเกียกตะกายขึ้นมาได้ก็กระหึบเท้า สะบัดตัวออกจากการเกาะกุมของพวกคนงานชั้นต่ำ นางกราดมองบรรดาเพื่อนในกลุ่มที่ยืนนิ่งเป็นใบไม้ไม่มีใครยอมช่วยนางเลยสักคน น่าเจ็บใจนัก!

6 มีอับถศิตจิ๋วเงินฟางรู้ข่าวจากน้องสาว เขาก็นั่งเกี้ยวมาที่บ้านเงินเงินเหยาทันที

“ข้าตั้งใจจะเสนอซื้อน้องสาวเจ้าเข้าวังตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ทางหลี่ซู่ผินก็เห็นด้วย สิ่งให้เหมยเซียงเตรียมตัวเข้าวังตามหลังนางไปได้เลย ข้าให้คนส่งข่าวไปที่บ้านเจ้าแล้ว ป่านนี้คงจะกำลังฉลองอยู่แน่”

เงินจินเหยาเอ็นดูหลานทั้งสองคนนี้นัก กิริยามารยาทของ จิวเหมยเซียงนางเป็นผู้อบรมมากับมือ ทั้งรูปร่างหน้าตาและฐานะล้วน เหมาะสม ไม่มีผู้ใดในอำเภอหมาเจียงสู้ได้ หากจะสนับสนุนให้ใครได้ดี มีผู้สนับสนุนเครือข่ายกันเองไม่ดีกว่าหรือ พอจิวจินฟางได้ยินข่าวดี เช่นนั้นก็หัวใจพองโต หากน้องสาวเขาคลอดพระโอรส เขาก็ย่อมมีหน้า มีตา ตำแหน่งสำคัญใหญ่ๆ อย่างมหาเสนาบดีจะไปไหนเสีย

“ข้าทำซบให้คนส่งข่าวไปหาท่านเสนาบดีกวางแล้ว รับรองว่า เหมยเซียงมีแต่ก้าวหน้า เจ้าเองก็ด้วยนะ เข้าเมืองหลวงไปพร้อม เหมยเซียงคราวนี้ เจ้าต้องเตรียมเงินเบิกทางไปให้มากๆ หน่อย”

“ท่านป้ารู้ใจหลานยิ่งนัก แต่หลานมีความคิดหนึ่งจะเสนอ”

“ว่ามาสิ”

“อีกหน่อยชีวิตไฉอย่างหลานก็จะได้กินตำแหน่งขุนนางใหญ่ น้องสาว ก็เข้าวังไปเป็นพระชายาเอก จะขาดก็แต่หญิงรับใช้ติดตามเข้าวัง”

“ตามธรรมเนียมแล้วเหมยเซียงจะพาคนสนิทเข้าวังไปได้สองคน เตียวนางก็เลือกเสี่ยวฮวากับเสี่ยวจื่อเข้าวังไปรับใช้เอง เจ้าไม่ต้องห่วง หรือก”

“หลานต้องการให้ท่านป้าช่วยเสนอชื่ออีกคนต่างหาก”

“ใคร”

“อู๋ชานเหนียง” จิวจินฟางแสร้งยิ้มพลางจ้องมองขาที่หักทั้งสองข้าง ของตนเอง จะไปไหนมาไหนก็ต้องให้คนแบกขึ้นหลัง น่าทุเรศสิ้นดี ไหนจะพวกชาวบ้านไร้สมองที่ยังคงซุบซิบเรื่องฉาวโฉ่ ยิ่งคิดก็ยิ่ง นำโมโหจนผูกใจเจ็บ เมื่อวานก่อนได้ยินข่าวบ้านปรีษากันว่าจะทำรม^๑ ให้อยู่ชื่อหวง จิวจินฟางจึงยิ่งนึกแค้น ต้องการล้างผลาญสองพ่อลูกสกุลอู๋ ให้ตายทั้งโคตร

^๑เป็นธรรมเนียมของชาวจีน ขุนนางที่สร้างความดี ชาวบ้านจะช่วยกันทำร่มกระดาษคันใหญ่ แล้วร่วมกันลงชื่อบนร่ม เรียกว่า ร่มเชิดชูความดี

“อืม... นับว่าเจ้ามีความคิดตรงกับข้า ทางหลี่ซู่ผินยืนยันว่าจะให้เด็กนั้นเข้าวังด้วยให้ได้ ข้าจึงเสนอให้นางติดตามเหมยเซียงไปในฐานะสาวใช้ หลี่ซู่ผินก็ไม่ได้ว่าอะไร”

“ดี! ทั้งนี้ทุกอย่างก็เป็นไปตามที่หลานหวัง หลานจะให้หนังนั้นถูกกดขี่ข่มเหง รongมือรองเท้าเหมยเซียงไปจนตาย ส่วนพ่อของมัน ข้าจะ...”

จิ่วจิ้นฟางคำรามคั่งแค้น เกือบจะพลั้งปากออกไป ดีที่เขاتاไฉเห็นคนรับใช้ยืนอยู่ไม่ไกล ตั้งแต่เกิดเรื่องน่ายาย จิ่วจิ้นฟางก็ระมัดระวังตัวจนเข้าขั้นหวาดระแวง เงินจินเหยาป้อนปากหัวเราะพลางประคองป้อนขนมให้หลานชายอย่างเอาใจ “ท่านขุนนางใหญ่ไม่ต้องใจร้อน หลี่ซู่ผินฝากงานให้เจ้าจัดการแล้ว”

“งานอะไรหรือ”

“เอาเป็นว่าสมหวังดังตั้งใจเจ้าทุกประการก็แล้วกัน” เงินจินเหยาไม่ตอบให้ตรงคำถาม เอาแต่หัวเราะพลางปาดฝาดปากกับขอบถ้วย เป่าไอน้ำชาร้อนๆ อย่างสบายอารมณ์

บทที่ 4

เผชิญชะตา

๓ คำ บ้านเรือนแต่ละหลังล้วนมืดมิดเนื่องจากเทียนไขเป็นของฟุ่มเฟือย ทว่าจวนที่พักของนายอำเภอกลับมีแสงเทียนลอดผ่านหน้าต่างออกมา นั่นเพราะผู้ซ่านเหินยงสังเกตเห็นว่าเทียนไขที่จุดแต่ละเล่มใช้แล้วก็หมดไป ดังนั้นนางจึงทำแท่นวางเทียนไขจากกระบอกไม้ไผ่ เมื่อเทียนไขละลายก็จะไหลลงไปที่กระบอกไม้ไผ่ด้านล่าง กลายเป็นเทียนไขใหม่อีกหนึ่งเล่ม เวียนใช้ได้ไม่ขาดแคลน

ผู้ซ่านเหินยงประคองแท่นวางเทียนไขนำไปไว้ที่ห้องอ่านหนังสือของบิดาเพิ่มขึ้น ก่อนจะนั่งลงที่โต๊ะเขียนหนังสือไปสัปดาห์เพื่อช่วยบิดาตรวจทานหนังสือราชการ สักพักใหญ่ก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงรีบไปรื้อค้นตะกร้าใส่หนังสือตอบกลับ แต่มั่นวางเปล่า

“ท่านพ่อ ฎีกาของดวันภาษีที่ท่านส่งไปเมืองหลวงเมื่อเดือนก่อน ยังไม่มีหนังสือตอบกลับมาเลยนะเจ้าคะ ข้าเกรงว่ามันอาจจะตกหล่นระหว่างทาง หรือไม่ก็เป็นเพราะ...”

“เหินยงเออร์...” ผู้ชื่อหวงต้วต้วผู้กั้นโดยที่ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา น้ำเสียงเหนื่อยอ่อนอย่างเห็นได้ชัด “มันไม่ตกหล่นหรือกลูก แต่เป็นเพราะพ่อไม่มีที่ขังฟาง¹⁰”

ใบหน้าอ่อนเยาว์ของผู้ซ่านเหินยงอ้ง่า ระบบสินบนเฮงซวย!

“ท่านพ่อ ตอนนี้ดีก็มากแล้ว ท่านตรวจหนังสือมาตั้งแต่บ่าย

¹⁰ขังฟาง หมายถึง รูลี่เหลี่ยม (เหรียญกลมแบนจะเจาะรูสี่เหลี่ยมตรงกลาง) แปลความหมายว่า ผู้ชื่อหวงไม่มีเงินจ่ายใต้โต๊ะขุนนางเพื่อส่งฎีกาถวายให้เหลียนอ่องทอดพระเนตรนั่นเอง

พักผ่อนเถิดนะเจ้าคะ”

“อืม เจ้าไปนอนก่อนเถอะ เดี่ยวตี๋มซาหมดด้วย พ่อก็จะเข้านอนแล้วละ” อุ๊ซื่อหวงโอบาๆ สองสามครั้ง บุตรสาวจึงลุกขึ้นนำน้ำชาของบิดาไปเทที่ด้านนอกหน้าต่าง ก่อนจะคะยั้นคะยอให้อุ๊ซื่อหวงวางพู่กันด้วยการยึดแทนฝนหมึกไป “เฮ้อ! ไ้ลูกคนนี่ เออๆ นอนก็นอน”

“งานไม่หนักท่านพ่อไปไหนหรอกเจ้าคะ วางไว้พุงนี้ก็ยังอยู่ที่เดิม ลูกเป่าเป็นเสมียนให้ท่านตั้งแต่หนุ่มยันแก่ อายุมากแล้วแต่ยังแข็งแรง เพราะเข้านอนแต่หัวค่ำ ท่านต้องเอาอย่างลูกเป่า ตื่นตอนเช้ามาสดชื่น ตรวจงานได้เร็วกว่าตอนอ่อนเพลียแน่นอนเจ้าคะ เมื่อตอนเย็นป่าหยวนนำขิงมาฝาก ข้าจะต้มน้ำขิงร้อนๆ ให้ตี๋มแต่เช้า ท่านพ่อต้องถนอมตัวเองจะได้อยู่ดูข้าไปนานๆ นะเจ้าคะ”

นางพุดฉอดๆ ไม่เว้นวรรคให้บิดาเถียง

“เฮ้อ อีกหน้อยเจ้าก็ต้องออกเรือน จะมัวทำตัวเป็นเด็กๆ ไม่ได้ อีกแล้ว พ่อตั้งใจว่าฤดูใบไม้ผลิจะเริ่มหาคู่ครองให้เจ้าจริงๆ จังๆ เสียที เจ้าเองจะได้ทำตัวเรียบร้อยเหมือนอย่างผิงผิงบ้าง”

อุ๊ซ่านเหนียงแอบย่นคิ้วขณะประคองบิดาไปที่เตียง จัดผ้าห่มให้เรียบร้อย และหันไปเก็บโต๊ะเขียนหนังสือของบิดา ก่อนจะกลับห้องนอนของตน ไม่เข้าใจตรรกะที่ว่าหากมีคู่หมั้นคู่หมายแล้วทุกอย่างจะดีเอง มันไม่เห็นเกี่ยวกันเลยสักนิด อุ๊ซ่านเหนียงเงยหน้ามองพระจันทร์ คำสั่งของบิดาถือเป็นเด็ดขาดสำหรับลูกผู้หญิง หากบิดาต้องการให้นางแต่งงานกับใคร นางก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ

มืออยู่หนทางเดียวก็คือหาเรื่องให้ฝ่ายชายเอ่ยปากปฏิเสธก็จบ ง่ายจะตาย

ร่างบางแอบหัวเราะร่วนในใจ แต่ยังไม่ทันผลักประตูห้องนอนเข้าไป อุ๊ซ่านเหนียงก็ได้ยินเสียงผิงผิงที่ริมกำแพง

“เหนียงเออร์... เหนียงเออร์...”

“ผิงผิง? ดึกปานนี้แล้วเจ้ามาทำไม มันอันตรายนะ” อู๋ซานเหนียง สืบเท้าไปที่ริมกำแพงอย่างรวดเร็ว ฟังจากน้ำเสียงสั้นครี๊วของผิงผิง แล้วนางจึงนึกเป็นห่วง “เกิดอะไรขึ้นที่บ้านเจ้าหรือไม่”

“ข้า... เหนียงเอ๋อร์เจ้าออกมาพบข้าได้หรือไม่... ข้ามีเรื่องจะปรึกษา”

“ได้สิ” อู๋ซานเหนียงกลัวว่าจะมีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้นกับเพื่อนรัก นางจึงรีบผลัดประตูด้านหลังครัวเพื่อออกไปพบ แต่แล้วดวงตาคู้งาม พลันเบิกกว้างด้วยความงุนงงเมื่อพบว่ามิชายฉกรรจ์พร้อมอาวุธครบมือ นับสิบคน ยืนตระหง่านดูจวบสลักท่ามกลางแสงจันทร์สลัว และสตรี นางหนึ่งยืนอยู่ไม่ไกล นางคือหลี่ชู่ยี่ผิน นางข้าหลวงผู้นั้นนั่นเอง

อู๋ซานเหนียงปะติดปะต่อเรื่องราวไม่ถูก ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“เหนียงเอ๋อร์... ข้าขอโทษ ฮือ...” ผิงผิงรำไให้ นางถูกมัด และแล้วก็ถูกตีท้ายทอยจนสลบไป

อู๋ซานเหนียงคิดว่าก่อนพินจะเข้าไปช่วยเพื่อน แต่หลี่ชู่ยี่ผินกลับ จูปากเตือนเสียก่อน

“ถ้าไม่ยอมให้เพื่อนของเจ้าถูกขืนใจแล้วฆ่า จงทำตัวว่าง่ายเข้าไปไว้จะดีกว่านะ”

“ท่านต้องการอะไร”

“ท่านอ่องต้องการพบตัวเจ้า เชิญขึ้นรถ”

ไม่มีคำอธิบายหรือปลอบโยนใดๆ จากคนเหล่านี้ทั้งสิ้น

ร่างบางถูกมัดแน่นหนา อู๋ซานเหนียงถูกผ้าปิดตาแล้วพาตัวขึ้นรถม้าโดยไม่รู้ว่ากำลังเดินทางไปทีใด รู้แค่ว่านางข้าหลวงผู้นั้นพาลัดเลี้ยวไปมาจนเวียนหัว นางถูกกักขังอย่างแน่นหนา จนระยะเวลาผ่านไปกว่าสิบวัน ในที่สุดโสตประสาทของนางก็รับรู้สรรพเสียงรอบกายว่ากำลังเข้าสู่เมืองหนานซาน เมืองหลวงของแคว้นเหลียน

เสียงกีบเท้าม้าย้ำพื้นอิฐและเสียงขานรายงานที่ตั้งแวงเข้ามา

ทำให้นางรู้ว่ากำลังถูกนำตัวเข้าวัง อุ๊ซานเหนียงถูกนำตัวลงมาจากรถม้า แล้วส่งขึ้นเกี้ยว ขณะที่กำลังครุ่นคิด จู่ๆ เกี้ยวที่อุ๊ซานเหนียงนั่งมา ก็วางลงบนพื้น จากนั้นก็มีคนอุ้มนาง อึดใจต่อมาผ้าปิดตาที่ถูกกระชากออก

“อืม... ใช้ได้ ในที่สุดก็หามาจนได้นะ”

“นางเป็นคนชื่อๆ ส่วนมารดาเป็นชาวแคว้นฉู่ เค้าโครงรูปร่างหน้าตาเหมือนมากที่สุดทีเดียวพะคะ”

อุ๊ซานเหนียงเข้าอ่อนล้มลงกับพื้น กว่าจะปรับสายตาให้ชินแสงจ้าที่สาดเข้ามาได้ ร่างบางก็ถูกจุดแขนให้ลุกขึ้น สถานที่แห่งนี้เป็นเขตโอรุฐานในพระราชวัง กลุ่มคนลึกลับที่พาตัวอุ๊ซานเหนียงมาต่างคุกเข่าลงด้วยความยำเกรง นางจับต้นขนปลายไม้ถูก ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“หน้าตาพอใช้ได้ รูปร่างผิวพรรณไม่เลวเลย ชัดล้างคราบสกปรกแล้วแต่งหน้าเสียหน่อย คราวนี้งานคงสำเร็จแน่”

บุคคลที่ปรากฏกายตรงหน้าคือชายผู้สูงศักดิ์ อายุรุ่นราวคราวพ่อ แต่เป็นเพราะมัวเมาในสุรานารี แม้ว่าเงินจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ แต่เงินไม่สามารถซื้อเวลาได้ ใบหน้าของเหลียนอ่องจึงดูแก่และทรุดโทรมกว่าอายุจริงไปไซ้ ทรงสวมมงกุฎที่มีสายไข่มุกห้อยระย้าสิบสองเส้นและฉลองพระองค์ปักลายมังกร อุ๊ซานเหนียงจึงรู้ได้ทันทีว่าชายสูงวัยผู้นี้คือเหลียนอ่อง เจ้าของแผ่นดินที่นางยืนอยู่ และคนที่ยืนอยู่ข้างกันนั้นก็คือองค์หญิงเหวินเฉิง ผู้ซึ่งมีเรือรบผมดำลับเงางามและผิวขาวผ่อง งดงามราวกับหยกจันทร์รา

“เจ้าคือบุตรสาวคนเดียวของนายอำเภออู่สินะ”

“พะ...พะคะ”

องค์หญิงเหวินเฉิงแต่งกายด้วยอาภรณ์ล้ำค่า ประดับประดาเครื่องทองและอัญมณี กลืนกำยานที่ลอยอ้อยอิ่งออกมาจากปาก นกกระเรียนสัมฤทธิ์ทำให้อุ๊ซานเหนียงเวียนศีรษะ

“แน่ใจนะว่านางจะเชื่อฟังคำสั่งของข้า”

“แนใจพะคะ นางเป็นหญิงบ้านนอกซื่อๆ หม่อมฉันจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว นางจะไม่มีวันทรยศพระองค์เป็นแน่” หลี่ซุ่ยผินยื่นตัวอย่างหนักแน่น “ทรงพิจารณาดูสิพะคะ หญิงโง่งมผู้นี้เหมาะสมยิ่ง หม่อมฉันจะให้นางสวมผ้าคลุมเนื้อบางปิดบังโฉมไว้ในยามกลางวัน ส่วนยามค่ำคืนนางก็สามารถถวายเป็นการรับใช้ได้โดยไม่ทำให้ผู้ใดสงสัย”

“ดี... ดีมาก”

อู่ซานเหนียงส่งเสียงอึกอักเมื่อองค์หญิงกรีตปลายนิ้วเซยคางนางขึ้น พลิกซ้ายขวาเพื่อสำรวจตรวจสอบ แวดตาขององค์หญิงเกิดเพลิงริษยาขึ้นเล็กน้อย ถึงแม้ว่าอู่ซานเหนียงจะเป็นเพียงบุตรสาวขุนนางชั้นผู้น้อยที่มีหน้าตาธรรมดาๆ แต่ก็มีประกายความงามโดดเด่นแอบซ่อนอยู่ เพียงนางยิ้มอ่อนหวาน หัวใจชายทั้งหลายย่อมต้องตกอยู่ในห้วงเสน่ห์เป็นแน่

“แม่ของเจ้ามาจากแคว้นฉู่เหมือนเสด็จแม่ของข้า ไบหน้าของเจ้าคล้ายคลึงกับข้าหลายส่วน ส่วนรูปร่างก็... ช่าง... น่าเร้าใจชาย”

องค์หญิงเหวินเฉิงไล่ปลายนิ้วลงมาที่พวงแก้มแล้วจิกเล็บเข้าไปอย่างแรง แม้อู่ซานเหนียงจะกลั่นเสียงร้องไว้เพียงใด ทว่าไหล่อบอบบางก็สะดุ้งไหว ดวงตาสะท้อนความหวาดกลัว ปฏิภาณนี้ที่น่ารักจนองค์หญิงหัวเราะออกมา “ทำทางจะไม่เคยผ่านมือชายใดเลยจริงๆ ถึงจะมอมแมมเหม็นสาบ แต่นางนี่แหละเหมาะมากพะคะเสด็จพ่อ”

“เด็กน้อย เจ้าไม่ต้องกลัว เจ้าอยากกลับบ้านหรือไม่” เหลียนอ๋องรับสั่งถาม อู่ซานเหนียงหมอบอยู่ที่พื้นจึงเงยหน้าขึ้น พยักหน้าแรงๆ ทั้งน้ำตา

“พะคะ ได้โปรดเมตตาหม่อมฉันด้วย บิดาของหม่อมฉันไม่มีผู้ใดดูแล ตอนนี้ท่านกำลังป่วย...”

“นี่ก็ง่ายดายทีเดียว แค่ทำงานเล็กน้อยให้ข้า แล้วเจ้าจะได้กลับบ้านอย่างปลอดภัย และบิดาของเจ้าจะได้รับตำแหน่งเป็นกรณีพิเศษ ระหว่าง

ที่เจ้าไม่อยู่ ข้าจะสั่งคนให้ดูแลเขาอย่างใกล้ชิดแทนตัวเอง” เหวินเฉิงตอบเสียงเยาะ

อู่ซ่านเหนียงเหลือบดูขุนนางกังฉินที่ร้ายล้อมเจ้าชีวิตของตนแค่นี้ก็รู้แล้วว่าเหลียนอ่องเป็นคนเช่นใด

“องค์หญิงมีพระประสงค์มอบหมายงานได้ให้หม่อมฉันพะคะ”

“น้องเด็กโง่! แค่ทำตามคำสั่งขององค์หญิงก็พอ ถ้าพระองค์ไม่ได้ถาม อย่างนี้อาจสอดปากพูด” นางข้าหลวงหลังซู่ยผินหยิกหลังอู่ซ่านเหนียง แต่อู่ซ่านเหนียงไม่ได้ร้องออกมา นางก้มหน้านิ่ง บอกชัดว่าต้องการคำตอบ นางจะเต็มใจช่วยก็ต่อเมื่อรู้ว่าผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายต้องการอะไร และนางต้องต่อสู้กับใคร

อู่ซ่านเหนียงกำลังจะเจรจาต่อรอง แต่วาจาของหลังซู่ยผินกลับทำให้นางฉงใจคิด นางข้าหลวงผู้นี้จึงใจช้า จงใจเรียกนางว่า “น้องโง่” อู่ซ่านเหนียงไม่เข้าใจ แต่ครั้นจะอ้าปากถาม นางก็สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติบางอย่างบนร่างกายขององค์หญิง อู่ซ่านเหนียงจึงตัดสินใจสงบปากสงบคำ แสร้งทำตัวเซ่อซ่าไม่รู้ความ

“มะ...หม่อมฉันรู้จักแต่งงานทำความสะอาด เย็บปักถักร้อย ปลูกผักเลี้ยงไก่ มะ...ไม่ทราบว่าจะองค์หญิงทรงมีงานได้ให้หม่อมฉันรับใช้พะคะ”

“งานชิ้นต่ำพวกนั้นไม่จำเป็นสำหรับเจ้าอีกแล้ว จงเป็นตัวแทนของข้า เดินทางไปยังแคว้นเอียนเพื่อเข้าพิธีอภิเษกสมรสในฐานะข้าโง่ละ”

เหวินเฉิงเหยียดยิ้มที่มุมปาก ยิ่งเห็นเนื้อตัวของอู่ซ่านเหนียงลั่นเทา พุดจาลับสน องค์หญิงก็ยิ่งรู้สึกสนุก “เจ้าจะต้องเข้าไปอยู่ข้างกายองค์ชายเอียนเซิน หญิงสามัญชนไร้ฐานะอย่างเจ้ามีวาสนาจะได้แต่งงานกับเชื้อพระวงศ์คนสำคัญของแคว้นเอียนเชียวนะ ดีใจละสิ”

อู่ซ่านเหนียงเบิกตากว้างพร้อมกับส่ายหน้าปฏิเสธ แต่ทันทีที่ถูกพาตัวออกมาจากอำเภอม่าเจียง ชั่วชีวิตที่เหลือของนางก็ไม่มีสิทธิ์ใช้ชื่ออู่ซ่านเหนียงอีกต่อไปแล้ว

“มะ...หม่อมฉันเป็นคนไม่รู้อะไร กะ...เกรงว่าจะทำไม่ได้ตามที่ทรงคาดหวัง”

“ไม่ต้องกังวลไป คนชั้นต่ำอย่างเจ้าก็แค่ไปทำหน้าที่แทนข้าชั่วคราวแล้วเมื่อข้าพร้อมเมื่อไหร่ เราค่อยสลับตัวกันกลับมา... จงหาทางรับใช้ใกล้ชิดและทำให้พระสวามีของข้าหลงใหลเจ้าให้ได้ ทำเพื่อข้า... เจ้าต้องทำให้สำเร็จนะ ถ้าไม่... พ่อของเจ้าต้องเป็นคนรับผิดชอบทั้งหมด”

ผู้ชานเหนียงสะกดเสียงกรีดร้อง ก็มลงค้ำหน้าปลกๆ “ขอองค์หญิงทรงเมตตาด้วย ขอองค์หญิงทรงเมตตาด้วย”

“ข้ากำลังทำให้เจ้าได้มีวาสนาเป็นองค์หญิง ต่อไปจะได้กินดีอยู่ดี มีเสื้อผ้าสวยๆ สวมใส่ และยังมีพระสวามีรูปงามพะเน้าพะนอ ทุกอย่างนี้ ต่อให้เจ้าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้นนับพันก็ไม่มีทางได้ ยังไม่รีบขอบคุณข้าอีก!”

ผู้ชานเหนียงมองไปรอบๆ เห็นทหารองครักษ์มีอาวุธในมือยืนคุมเชิงอยู่ หากนางกล้าเอ่ยปฏิเสธ ก็จะต้องเจอดาบเล่มนั้น อดไม่ได้ที่น้ำตาจะร่วงเฝะ องค์หญิงจึงยกชายเสื้อขึ้นบังพระโคมอย่างนี้กรำคาญ นึกเหม็นกลิ่นสาบของพวกสามัญชน ไหนจะชุดเสื้อผ้าที่แสนจะไร้รสนิยม นั่นอีก สิ่งที่ผู้ชานเหนียงทำได้จึงมีเพียงกลั้นน้ำตาไว้และหาทางถ่วงเวลาเพื่อเอาตัวรอด

“มะ...หม่อมฉันจากบ้านมาโดยมิได้บอกกล่าวบิดา ขอองค์หญิงและฝ่าบาททรงเมตตาเด็กต่ำต้อยเช่นหม่อมฉันสักครั้ง หม่อมฉันขอพบหน้าบิดาเพื่อรำลาก่อนเกิดเพคะ แล้วหม่อมฉันจึงจะจากไปทำงานถวายองค์หญิงอย่างเบาใจได้”

องค์หญิงเหวินเฉิงทำเสียงซิชะในลำคอด้วยกิริยาที่ไม่น่าชื่นชม ก่อนจะพยักพเอิดให้นางข้าหลวงพาตัวผู้ชานเหนียงไป “สั่งสอนให้นางรู้ว่าอย่าบังอาจขัดใจข้า”

“เพคะ”

ผู้ชานเหนียงพยายามขัดขึ้นแต่กลับถูกผ้าปิดตาอีกครั้งแล้วลากตัว

ออกไป องค์หญิงผู้เอาแต่ใจจึงลูบครรภ์นูนเด่นของตนอย่างพึงพอใจ
 เหลียนอ่องนี่ก็อยากจะดูตาสักเท่าใด แต่ก็ทำได้เพียงเคี้ยวฟันกรอด
 เรื่ององค์หญิงทรงตั้งครรภ์ทั้งที่ยังไม่ได้อภิเษกสมรสนี้จึงถือเป็นความลับ
 สูงสุด ห้ามผู้ใดแพร่งพรายเด็ดขาด

“เสด็จพ่อเลิกกังวลได้เสียทีนะเพคะ”

แคว้นเหลียนอ่องอุดมสมบูรณ์แห่งนี้มีรุ่งคั่งจากการขายพืชพรรณ
 ัญญาหารและชุดเหมืองสินแร่ ทว่าภาวะสงครามหนักหน่วง องค์ชาย
 เอียนเชินบุกตียึดครองเมืองหน้าด่านเข้ามาและยึดครองพื้นที่อันอุดม
 สมบูรณ์ไปเกือบหนึ่งในสาม แคว้นหลี่ที่เหมือนจะเป็นมิตรก็มีแต่จะหา
 ช่องทางเอาเปรียบ ฐานะของแคว้นเหลียนจึงเริ่มลั่นคลอนหนัก นับ
 ถอยหลังรอลงเวลาล่มสลาย เหลียนอ่องจึงจำต้องใช้พระธิดาเป็นหมากล่อ
 หากเป็นคนอื่นก็อาจจะคิดว่าเหลียนอ่องต้องการจะยื้อเวลาชั่วคราว
 แต่สำหรับเหลียนอ่อง ทรงคิดไกลไปกว่านั้น

“ปล่อยให้สองแคว้นตีกันให้บอบช้ำ แล้วข้าจะฉวยโอกาสซุบ
 แแผ่นดินทั้งหมดให้ได้”

“ลูกจะช่วยเสด็จพ่อเองเพคะ หวังว่านังเด็กชั้นต่ำคนนั้นจะทำ
 ประโยชน์ได้จริง” แผนการมักใหญ่ใฝ่สูงของเสด็จพ่อ นางพอมองออก
 หลายส่วน องค์หญิงเหวินเฉิงจึงให้อาหารนกแก้วอย่างสบายอารมณ์
 ผิวปากหยอกล้อสนุกสนาน

“เด็กนั้นจะต้องทำสำเร็จ... เสด็จพ่อก็จะได้ครองแผ่นดินทั้งหมด
 ส่วนลูกก็จะแต่งงานกับท่านแม่ทัพหยวนซื่อ แต่ถ้าพลาด... เรากียังกล่าว
 ได้ว่าไม่รู้ไม่เห็น”

องค์หญิงเหวินเฉิงกำลังอยู่ในช่วงหลงใหลแม่ทัพผู้องอาจเก่งกล้า
 เผลอลปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนตั้งครรภ์ นางมีนิสัยทะเยอทะยานไม่ต่างจาก
 พระบิดา ดั่งนั้นแทนที่จะอับอาย กลับใช้เรื่องตั้งครรภ์นี้สร้างผลประโยชน์
 ให้ตนเองได้อย่างหน้าตาเฉย

“ถ้าเจ้าไม่ท้อง เราก็ไม่ต้องรุ่นวายแบบนี้เลยสักนิด”

“ฮึ! เสด็จพ่อไม่มีสิทธิ์ตำหนิลูก ลืมไปแล้วหรือเพคะว่าทรงสั่งประหารเสด็จแม่ของลูกเพื่อเอาใจนางแพศยาเงินเฟย” เทวีนจึงถลึงตาจ้องพระบิดาอย่างโกรธแค้น เหลียนอ่องเองก็จ้องกลับอย่างเกรี้ยวกราดไม่แพ้กัน แม่ทัพหยวนซื่อมีภรรยาเอกเป็นตัวแทนตนอยู่แล้ว แต่องค์หญิงกลับไปไฝ่ต่ำลกลอบเป็นชู้ กว่าเหลียนอ่องจะทรงทราบเรื่อง พระธิดาก็ท้องโตเสียแล้ว

เหลียนอ่องเจ็บใจจนแทบจะอัก แต่เพื่อต้องการบรรลู่วัตถุประสงค์อันแรงกล้า จึงยอมเป็นฝ่ายอ่อนข้อให้ก่อน

“เจ้าเป็นลูกสาวที่พ่อรักแสนรัก แต่พ่อจำเป็นต้องหาพันธมิตร เจ้าจะต้องช่วยพ่อก่อน...”

“ลูกต้องช่วยเสด็จพ่อแน่นอนเพคะ ลูกต้องการแต่งงานกับหยวนซื่อ แต่ถ้าเสด็จพ่อไม่ยินยอม ก็เตรียมขายนางค์คนทั้งแผ่นดินได้เลย”

องค์หญิงลูบท้องของตนเบาๆ ด้วยสีหน้าหึงผยอง เมื่ออยู่ชานเหนียงซึ่งเป็นตัวแทนขององค์หญิงทำตามแผนลับสำเร็จ องค์หญิงจะประกาศว่าตนเองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องและแต่งงานกับแม่ทัพหยวนซื่ออย่างเปิดเผย

ส่วนชานเหนียงต้องตายอยู่ที่แคว้นเอี้ยนสถานเดียว

“แผนการนี้ช่วยให้เราสองพ่อลูกได้สิ่งที่ต้องการ หวังว่าเสด็จพ่อจะเลิกตั้งแง่รังเกียจสามีของลูกเสียที”

เหลียนอ่องลูบเครา นิ่งฟังพระธิดาของตนพูดพรั่นถึงคุณงามความดีของแม่ทัพหยวนซื่อ เมื่อองค์หญิงจากไปพร้อมนางกำนัลคนสนิท แวตาของเหลียนอ่องจึงแปรเปลี่ยนเป็นดำมืดและรับสั่งกับชุนนางคนสนิทอย่างเย็นชา “สั่งหมอลวงให้ลอบวางยาขับเด็กในท้ององค์หญิงซะ ส่วนแม่ทัพหยวนซื่อ...”

กระดานอำนาจไม่มีคำว่าครอบครวั เหลียนอ่องบีบคอนกแก้วบนคอนทองจมน้ำร้องเสียงหลง

“มันยังมีประโยชน์ให้ใช้งานได้อยู่ แต่ลูกเมียของมันใช้งานอะไรไม่ได้ ส่งคนไปบุกปล้นชิ้นใจและฆ่าลูกเมียของมัน ถือว่าเป็นของขวัญจากข้าก็แล้วกัน”

“รับทราบพะยะค่ะ”

เมื่อหลบหลีกภัยอย่างหนึ่งได้ ก็จงอย่าตกลงไปอยู่ในภัยอีกอย่าง แต่ผู้ชานเหนียงยังไม่ทันหนีพ้นจากภัยร้ายแรงที่เบื้องบนพระราชทานมาให้ นางก็ตกลงไปในภัยหนักหนาอีกประการเสียแล้ว

ร่างบางถูกนำตัวไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งต้องเดินลงบันไดไปนับร้อยชั้น กลิ่นอามกกลิ่นเหม็นเน่าลอยอบอวลอ้อยอิ่งอยู่ที่จมูกจนนางคลื่นเหียน มันเป็นกลิ่นที่นางไม่เคยรู้จัก ยิ่งก้าวเดินลงไป เสียงโหยหวนยิ่งดังสะท้อนผนังแว่วไปมา ฟังเหมือนเสียงผีสาธคร่ำครวญ ผู้ชานเหนียงจึงกัดริมฝีปากไว้จนได้ลิ้มรสเลือดเพื่อตั้งสติ จดจำหนทางให้ได้แม้ว่าจะถูกผ้าปิดตาไว้ก็ตาม

และในที่สุดพวกเขา ก็คืนดวงตาให้นางอีกครั้ง

สายตาของผู้ชานเหนียงชินกับความมืดอยู่แล้วจึงปรับสายตาในคุกใต้ดินได้ไม่ยาก ที่นี่เป็นคุกชั้นต่ำที่โหดร้ายทารุณที่สุด ใช้ขังนักโทษคดีอุกฉกรรจ์หรือนักโทษการเมืองที่เหลียนอ่องเกลียดชัง เบื้องหน้านางเป็นห้องขังนับสิบเรียงราย มีแขนผอมแห้งเหลือแต่กระดูกยื่นออกมาเพื่อวิงวอนขอน้ำและอาหาร สภานักโทษแต่ละคนสกรอกโสโครกเหมือนไม่ใช่คน ผู้ชานเหนียงรู้ได้ทันทีว่ากลิ่นเหม็นรุนแรงในสถานที่นี้ก็คือกลิ่นศพเน่านั่นเอง

“ยินดีต้อนรับคุณหนูผู้ประตุนรก” ผู้ที่นั่งไขว่ห้างอย่างมีมาดคือจิ่วจินฟางนั่นเอง เขาสะบัดพัดไม้จันทน์ผลุลายหรรษาและยกชายเสื้อขึ้นป้องจมูกพอเป็นพิธี สีหน้าแววตาแสนละเอียดงัดยิ้ม แต่ผู้ชานเหนียงยื่นเฉยไม่ไหวราคาคนผู้นี้เลยสักนิด หากจะยกตัวอย่างคนสันดานชั่วร้าย นางก็

จะเอ่ยชื่อจิ๋วจินฟางผู้ชอบเอาเปรียบผู้ตกทุกข์ได้ยากทันที

“ท่านชีวโหมมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร”

“หึๆ เจ้าร้องขอพบหน้าผู้ซื้อหวงมิใช่หรือ ข้าอุตส่าห์เป็นธุระนำตัวพ่อเจ้ามาให้พบถึงที่” พุดจบกก็ผายมือไปด้านข้าง ที่นั่นคือห้องซังมืดๆ มีน้ำใต้ดินหยดซึม ฟางที่ปูบนพื้นจึงชื้นแฉะ สภาพเลวร้ายหนักกว่าห้องซังอื่นหลายเท่าตัว และผู้ที่นั่งขัดสมาธิอยู่กลางห้องซังก็คือผู้ซื้อหวง!

ผู้ชานเหนียงถลาไปเกาะลูกกรงห้องซังด้วยสีหน้าตื่นตระหนกทันที

“ท่านพ่อ! เกิดอะไรขึ้น ทำไมพวกเขาถึงทำกับท่านแบบนี้”

นางพยายามเอื้อมมือไปหาบิดาแต่ก็สุดปัญญา ผู้ซื้อหวงถูกจองจำใส่โซ่คอและล่ามโซ่ที่ข้อมือข้อเท้า สภาพร่างกายที่ไม่แข็งแรงอยู่แล้วจึงทรุดลงอย่างรวดเร็ว ผู้ชานเหนียงร้องไห้โฮ ไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าทำไมจึงเกิดเรื่องเช่นนี้ “ไอ้จิ๋วจินฟาง ถ้าเจ้าแค้นข้าหนักทำไมไม่มาลงที่ข้าทำร้ายพ่อข้าทำไม จับข้าเข้าไปซังในนั้นด้วยเสียเลยสิ ไอ้คนสารเลว”

“โธๆ ช่างน่าสงสาร พ่อของเจ้าก่อนนั้ใส่ร้ายบัณฑิต รับสินบนโกงกินเงินภาษี ฉ้อราษฎร์บังหลวง ฝ่าบาททรงสั่งให้สอบสวนแล้วพบว่าผิดจริง จึงมีรับสั่งให้คุมตัวผู้ซื้อหวงมารับโทษ ข้าเป็นผู้คุมตัวพ่อเจ้ามาจากหมาเจียง ฮึๆ ได้ข่าวว่าพ่อเจ้าจะต้องโทษหลังฉื่อ¹¹ ด้วยนะช่างน่าสงสาร”

หลังฉื่อ!

ผู้ชานเหนียงพลันเงียบเหมือนกลายเป็นใบ้ จิ๋วจินฟางข่มเหงรังแกคนไม่มีทางสู้ได้ก็หัวเราะสะใจดังลั่น แต่นึกไม่ถึงว่าหญิงสาวตัวเล็กๆ กลับอย่างสามขุมเข้ามา เงื้อมือตบหน้าเขาฉาดใหญ่จนเนื้อชา ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แต่ตบหลายครั้งจนบัณฑิตถอยต้องลุกหนี ในเมื่อขาหักเดินไม่ได้ก็คลานหนี พอนึกขึ้นได้ว่าตนมีอำนาจบาตรมีแล้ว ไม่ใช่บัณฑิตกระจอกๆ เหมือนอย่างเก่าก่อน จิ๋วจินฟางจึงตวาดเรียกทหารยามที่

¹¹คือการประหารด้วยการแลเนื้อนักโทษ ฉื่อนเนื้อเป็นพันๆ ครั้ง ทรมาณจนกว่าจะตาย

ยีนหนึ่งเหมือนคนหูหนวกตาบอด

“โอ้พวกทหารโง่! ยังไม่มาจับตัวหนังหึงบ้านนี้ออกไปอีก ปล่อยให้มันทำร้ายชีวิตโง่อย่างข้าอยู่ได้”

“ฮึ!” อุ้งซานเหินยงถ่มน้ำลายพลางร้องด่าเสียงดัง “ฝ่าเท้าของท่านพ่อข้ายังสูงกว่าหมวกชีวิตโง่สามพันตำลึงของเจ้า! โกงกินบ้านเมือง? รับสินบน? ไล่ร้ายบัณฑิต? เจ้าสั่งให้คนค้นบ้านของข้าเพื่อหาหลักฐานแล้วสินะ เจอเงินถึงสามตำลึงหรือไม่ ข้าสารกันถึงกับหัวเผือกหัวมัน เจ้าลงบันทึกรบหรือไม่ เจ้าเข้าไปในห้องเขียนหนังสือ เห็นหนังสือร้องเรียนเรื่องนาข้าวล่มกับฎีกาทูลขอผ่อนผันภาษี¹² ใ้พุง¹² กลวงอย่างเจ้านี้กละอายบ้างหรือไม่!”

จิวจินฟางโกรธจนหน้ากระตุก อยากจะถลาเข้าไปตบตีนางให้หายแค้น ทว่าขาทั้งสองข้างยังไม่หายดี บัณฑิตชีวิตโง่จึงปลดกางเกงลงและร้องสั่งการดังลั่น “จับมันล่ามโซ่ ข้าจะสั่งสอนให้มันรู้ว่าเป็นผู้หญิงอย่างบังอาจกับผู้ชาย!”

“ลองแตะต้อนางดูสิ ข้าจะทูลฝ่าบาทให้ตัดมือทุกคน”

นางข้าหลวงหลี่ซู่ผินเอ่ยเสียงเย็นเยียบ ก่อนจะปรากฏกายออกมาจากเงามืด สีหน้าของนางแข็งกร้าว “หมดฐานะของท่านแล้ว เชิญท่านบัณฑิตจิตโง่ไปพักผ่อนเถิด”

จิวจินฟางเพิ่งมาถึงเมืองหลวงจึงไม่กล้าวางอำนาจลุ่มลุ่มห้ำ หิง ยินยอมถอยตามที่นางข้าหลวงสั่ง ในใจนึกเหยียดหยามว่าอีกหน่อยตนเองได้ดี จะให้หนังหึงแก่ผู้นี้ค่านเช่าเข้ามาหาเขา!

เมื่อหลี่ซู่ผินเผชิญหน้ากับอุ้งซานเหินยง นางข้าหลวงจึงถอนหายใจยาวๆ ก่อนจะถูกเขาลง ประสานมือขึ้นเหนือศีรษะเพื่อแสดงความขออภัยอย่างสูง

¹²สำนวนจีน คำว่า ‘พุง’ หมายถึง สมอ, สติปัญญา เช่นกล่าวว่า มีหนังสือในพุงมาก แปลว่า ในสมอมีความรู้มาก

“คุณหนูอยู่ ได้โปรดรับการขอขมาจากข้าด้วยเถิด ข้าเป็นผู้ทำร้าย
พวกท่านสองพ่อลูกเอง”

“ทำไม!” อู๋ซานเหนียงน้ำตาไหลริน

“ข้าไม่ต้องอธิบาย เด็กมีไหวพริบดีอย่างเจ้าก็คงพอจะเข้าใจเรื่อง
ทั้งหมดแล้วกระมัง”

อู๋ซานเหนียงนั่งคิด ก่อนจะเอ่ยออกมา “พวกเขาต้องการให้ข้า
ทำงานเป็นไส้ศึก... สืบข่าว... ลอบสังหาร”

“ใช่... ชาวที่เจ้าส่งกลับมาจะนำพาทหารนับหมื่นลงสู่สนามรบ
บุคคลที่เจ้าต้องสังหารจะทำให้เกิดการล้างแค้นครั้งใหญ่ ฝ่าบาทกำลัง
นำพาราษฎรแคว้นเหลียนสู่ความวิบัติ แคว้นเหลียนจะต้องถูกสองแคว้น
กลืนกินเป็นแน่ ข้าขอให้เจ้าช่วยข้าด้วยเถิด”

“ไม่! ข้าไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ไม่ว่าผู้ใดจะชนะ ราษฎรทั้งหลาย
ก็ยังคงถูกกดขี่เช่นเดิม เพราะฉะนั้นใครจะยกทัพไปรบกับใคร ใครจะ
ตะโกนหาศักดิ์ศรีไว้สาระ มันก็ไม่สำคัญเลยสักนิด แค่เปลี่ยนชื่อ
เจ้าเหนือหัวจากคนหนึ่งไปเป็นอีกคนหนึ่งเท่านั้น ได้โปรดปล่อยข้า
กับท่านพ่อกลับมาเจียงเถิด ข้าทำไม่ได้ ข้าทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น!”

“คุณหนูอยู่... ข้าได้รับพระบัญชาให้ค้นหาหญิงงามที่มีรูปร่างหน้าตา
คล้ายคลึงกับองค์หญิงเหวินเฉิง ไม่ใช่ข้าหาไม่เจอ แต่เพราะพวกนาง
เหล่านั้นมีรูปโฉมแต่ขาดสติปัญญา ข้าจึงแอบเพิ่มบททดสอบไข่มุก
แก้คอคเคียวเข้าไปโดยพลการ ข้าเลือกเจ้าเพราะข้ามั่นใจว่าเจ้ารู้ว่าต้องทำ
อย่างไรเพื่อหยุดเรื่องพวกนี้”

หลี่ซู่ผิงสบตาทันที อู๋ซานเหนียงยังคงสะอึกสะอื้นและเบือนหน้าไป
หาบิดา นางร้องไห้คร่ำครวญ ร้องขอคำอูทธรณ์จากไซค์ชะตา

“ข้าเป็นเพียงเด็ก จะแบกรับหน้าที่ต่ำทรามเช่นนั้นได้อย่างไร หาก
ข้าต้องเป็นต้นเหตุของสงครามครั้งใหญ่ มีผู้ฆ่าตัวตายให้จบเรื่องไปไม่ดี
กว่าหรือเจ้าคะ”

“องค์หญิงต้องประทานความตายให้เจ้าอยู่แล้ว”

“แต่นางบอกว่าจะมาเปลี่ยนตัว แล้วข้าจะได้กลับบ้าน...”

“นางไม่มาหรอก เมื่อเจ้าทำงานเสร็จสิ้น องค์หญิงจะแต่งกับแม่ทัพพหวนชื่อแล้วลอบปลงพระชนม์เหลียนอ่อง” หลี่ซู่ยี่ผินเองก็ตาแดงกำ ฆ่ากันไปฆ่ากันมา สุดท้ายคนที่รับกรรมก็คือชาวบ้านตาต่างๆ ที่ไม่ได้ปรารถนาสงครามบ้างบอพวกนี้เลย ผู้ชานเหนียงเกาะลูกกรงห้องซังทรุดลงไปกองที่พื้น

“งานที่ข้าต้องทำคืออะไรกันแน่ ข้ากับท่านพ่อจะได้กลับบ้านหรือไม่เจ้าคะ”

“เหลียนอ่องมีพระประสงค์ให้พวกเราสังหารเอียนอ่องและองค์ชายทุกพระองค์ ทุกคนที่ถูกส่งไปแคว้นเอียนจะไม่วันได้กลับมาอีก ถ้าทำพลาด เจ้าจะต้องตายโดยไม่มีดินฝังกลบ แคว้นเอียนยอมจะบุกทำลายบ้านเมืองของเราโดยไม่มีข้อผ่อนปรนอีกแล้ว หรือต่อให้ทำสำเร็จตามพระประสงค์ ความอภัยที่พระองค์ก่อไว้จะสร้างสงครามต่อเนื่องไปไม่รู้จบสิ้น”

ในที่สุดหลี่ซู่ยี่ผินก็ยอมบอก นางคุกเข่าลง พนมสองมืออย่างสิ้นหวัง “ข้าจำต้องขอร้องให้เจ้าช่วยข้า ชัดขวางสงครามด้วยเถิด หากเจ้ายอมช่วย ข้ายินดีมอบชีวิตที่เหลืออยู่นี้เป็นทาสเจ้า ได้โปรดเถิดคุณหนูผู้”

ผู้ชานเหนียงคาดไว้แล้วไม่มีผิดว่าองค์หญิงไม่คิดปล่อยนางกับบิดา ทำก็ตาย ไม่ทำก็ตาย หน้าซำนางกำลังจะเป็นผู้จุดชนวนสงคราม ก่อทุกข์เข็ญให้แผ่นดินไปอีกไม่รู้กี่สิบกี่ร้อยปี นางจึงเริ่มร้องไห้พึมพาย ไม่ยอมรับหน้าที่หนักหนาสาหัสนี้เด็ดขาด

“หากเจ้าตาย ฝ่าบาทก็จะยังคงหาคนมาทำหน้าที่นี้แทนเจ้าได้ เพราะฉะนั้นลูกเอ๋ย... เจ้าจะต้องเป็นผู้หยุด ต่อให้ต้องเสียดังแค่นั้น เจ้าจะต้องช่วยเหลือแคว้นเหลียน ไม่ต้องช่วยพ่อ ไม่ต้องช่วยฝ่าบาท คนที่เจ้าจะต้องช่วยคือราษฎร! คำสอนที่พ่อพร่ำบอคืออะไร”

อู่ซานเหนียงสะอื้นทั้งน้ำตา สุ่มเสียงแหบแห้ง “ทุกคนล้วนกุมชะตา
ของตนเองทั้งสิ้น”

เคราะห์ร้ายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเองช่างเป็นเรื่องที่
ทนรับได้ยากเย็น ต่อให้หนีจากทุกข์ที่อยู่ตรงหน้าหนีไปได้ ก็อาจจะพบกับ
ความทุกข์ที่ทรمانยิ่งกว่า ดังนั้นนางจำต้องทน แต่จะให้นางทิ้งบิดาไว้
ในสถานที่ต่ำทรามเช่นนี้ได้อย่างไร

“ข้าทำไม่ได้ ข้าทิ้งท่านไว้ที่นี้ไม่ได้” อู่ซานเหนียงพยายามเข้มแข็ง
แล้ว แต่นางทำใจทิ้งบิดาไว้ไม่ได้จริงๆ อู่ซื่อหวงจึงเอื้อมมือออกมา
อู่ซานเหนียงก็เหยียดแขน พยายามแตะปลายนิ้วของบิดาอย่างสุดความ
สามารถ

“ถึงเจ้าจะซุกซนทำตัวเกเร แต่พ่อรู้ว่าเจ้าเป็นลูกกตัญญู” อู่ซื่อหวง
เองก็ร้องไห้ออกมาอย่างขมขื่น “ความกตัญญูเป็นรากเหง้าของคุณธรรม
ทั้งปวง ้วยเยาว์รับใช้บิดามารดา ้วยเติบโตใหญ่รับใช้บ้านเมือง และ้วยชรา
เชิดชูเกียรติคุณของตนและวงศ์ตระกูล เหนียงเออร์... เจ้าเติบโตแล้ว
จงรับใช้ประชาชาษฎรและแผ่นดินที่เจ้าเกิดเสีย”

“ไม่เอา ไม่เอาแบบนี้” อู่ซานเหนียงส่ายหน้า ไม่ยอมฟังบิดา

“จงวางใจเถิด ข้าทูลขอให้ฝ่าบาทย้ายที่คุมขังพ่อของเจ้าไปอยู่ที่
กรมราชทัณฑ์ ลูกชายข้าอยู่ที่นั่น เขาจะดูแลพ่อของเจ้าให้เอง”

“ท่านก็รู้ว่าท่านพ่อไม่ได้ทำอะไรผิด”

“ข้าทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้แล้ว” หลีซู่ยผินจำเป็นต้องพูดตามตรง

“นอกจากข้าแล้ว ยังมีคนของเหลียนอ่องอีกหลายคนแฝงตัวไป
ในฐานะนางกำนัลพร้อมเจ้าด้วย หากเจ้าทำผิดพลาดหรือถูกสงสัยว่า
จะทรยศ พ่อของเจ้าจะถูกประหารทันที จำไว้ให้ดี...”

บทที่ 5

เจ้าสาวผู้สูงศักดิ์

ยามค่ำ โคมประทีปตามมุมตำหนักต่างๆ ภายในเขตพระราชวังสว่างเรืองรอง พระจันทร์ลอยเด่นส่องสกาวบนฟากฟ้า ผู้ชานเหนือยงถูกพาตัวไปกักขังในตำหนักเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีการเฝ้าเวรยามแน่นหนาชนิดที่ว่าเข้าได้แต่ออกไม่ได้ ผู้ชานเหนือยงสวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างเชื้อพระวงศ์ ชุดผ้าไหมงามแวววาวเป็นประกายยาวลากพื้น กับเครื่องประดับผมทำจากทองคำ กลายเป็นโซ่ตรวนล่ามนางไว้

สิ่งที่นักโทษอย่างนางต้องทำคือ ฝึกหัดกิริยามารยาทและฝึกทำท่าทางให้เหมือนองค์หญิงเหวินเฉิงมากที่สุด

เบื้องหน้าหญิงสาวคือโต๊ะยาววางอาหารชั้นเลิศมากมายละลานตา มีชามทองคำใบใหญ่วางอยู่ตรงกลาง รายล้อมด้วยเบ็ดเตล็ด รังนก หม้อไฟทะเล ไก่ตอนหนึ่ง เนื้อกวางผัดน้ำแดงใส่ลิ้นจี่ และเหล้ารสหวาน ผู้ชานเหนือยงไม่เคยเห็นอาหารที่ตกแต่งอย่างวิจิตรสงกลิ่นหอมเช่นนี้มาก่อน แต่เวลานี้นางกินอะไรไม่ลง ทำได้เพียงเขี่ยอาหารในชามไปมาเท่านั้น

“เซียวเสวยเพคะองค์หญิง เนื้อลูกวัวตุ๋น ของโปรดขององค์หญิงอย่างไรเล่าเพคะ”

“ข้าไม่กินเนื้อวัว”

“ของโปรดขององค์หญิง ทรงลิ้มแล้วหรือเพคะ เซียวเสวย”

นางกำนัลปฏิบัติต่อนางในฐานะองค์หญิงเหวินเฉิงทุกประการ พวกนางทดสอบพิษในอาหารแล้วจึงนำขึ้นถวาย นั่นยังทำให้ผู้ชานเหนือยง

กังวลถึงบิดา ไหนจะผิงผิงที่หายตัวไปโดยไม่ได้ข่าวคราว หลังจากอดทน
ทำตัวว่าง่ายมาตลอด ในที่สุดอู่ซ่านเหนียงจึงตัดสินใจเปิดปาก

“ข้าต้องการรู้ว่าผิงผิง เพื่อนของข้าสบายดีหรือไม่”

“องค์หญิงไม่มีเพื่อนชื่อผิงผิงเพคะ ยามนี้ได้เวลาบรรทมแล้ว
วันพรุ่งนี้ท่านต้องออกเดินเสด็จไปยังแคว้นเอี้ยนตั้งแต่ฟ้าสาง เชิญทางนี้
เพคะ” พวกนางกำนัลไม่ตอบสนองคำถามของนาง องค์หญิงตัวปลอม
ไม่มีสิทธิ์มีเสียงเรียกร้องอะไรเกินไปกว่าที่กำหนดให้ ทุกอย่างต้องเป็นไป
ตามที่วางไว้เท่านั้น อู่ซ่านเหนียงจึงเริ่มเรียนรู้ฐานะของตนเองผ่านความ
เย็นชาของพวกนาง

จะมีหนทางใดเอาตัวรอดจากภัยร้ายนี้ได้บ้างหนอ...

ร่างบางพลิกตัวไปมาบนเตียง ชมตานอนอย่างไรก็นอนไม่หลับ
นางเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ คนเดียว จะขัดขวางสงครามโดยไม่ให้
เกลียนอ่องระแวงสงสัยได้อย่างไร แล้วคนของแคว้นเอี้ยนอีกเล่า หาก
พวกเขาจับได้ว่านางแอบส่งข่าวให้แคว้นเกลียน หรือหากเกลียนอ่อง
มีคำสั่งให้สังหารผู้ใดแล้วถูกจับได้ นางย่อมต้องตายสถานเดียว ถ้านาง
ตายแล้วท่านพ่อจะทำอย่างไร

อู่ซ่านเหนียงนอนคิดจนหลับไปทั้งน้ำตา สะดุ้งตื่นขึ้นมาตอนที
นางกำนัลเดินเรียงรายเข้ามา แต่ละคนประคองถาดเครื่องทรงทองคำ
และยืนนิ่งเหมือนรูปปั้น หลีซู่ยผินในฐานะหัวหน้านางข้าหลวงรวบรวม
มาบนเตียง สบตาอู่ซ่านเหนียงพลางพยักหน้า

“ยิ่งโง่งมสบายใจ” นางกระซิบขณะแสงผมายาวสลวยให้

อู่ซ่านเหนียงพลันคิดวิธีเอาตัวรอดได้ นางจึงสบตาหลีซู่ยผินผ่าน
บานคั่นช่องและไม่พูดอะไร ไม่นานนักอู่ซ่านเหนียงก็อยู่ในชุดราชินิกุล
สูงศักดิ์ เปล้าผมเป็นรูปหงส์ ปักปีกประกายมุกทอง และแต่งโฉมงดงาม
จนตาลาย เมื่อคลุมหน้าด้วยผ้าไหมแดงปักลายมงคลสีทอง เปล่งประกาย
ราวศิ่แรงกล้า เหล่าข้ารับใช้และนางกำนัลต่างพากันหมอบคำนับโดยไม่รู้ว่า

บุตรสาวขุนนางบ้านนอกกลายเป็นองค์หญิงเหวินเฉิงเต็มตัว และ
ไม่อาจหันหลังกลับได้อีกแล้ว

อู่ซานเหนียงสงบนิ่งขณะย่อกายคำนับพระบิดาในนามของตนเพื่อ
ทูลลาจากไปแดนไกล สายพระเนตรของพระองค์ว่างเปล่า อู่ซานเหนียง
จึงรู้ว่าตนมีค่าเพียงเบี้ยใช้แล้วทั้งเท่านั้น ยิ่งเมื่อมองไปรอบๆ ตัว
ก็มีแต่คนแปลกหน้ารายล้อม หัวใจของนางพลันวูบโหวง หวาดกลัวและ
เต็มไปด้วยความวิตกกังวล

แต่แล้วแสงตะวันรุ่งอรุณตรงขอบฟ้ากับสายลมวูบใหญ่ที่พัดมา
ปะทะร่างของนางนั้นช่วยกันกระซิบบอกความหวัง ผ้าคลุมหน้าของ
อู่ซานเหนียงถูกลมพัดปะยับปะยับ แสงตะวันสีทองสะท้อนเข้านัยน์ตา
อาบทั่วทั้งบริเวณลานกว้างเบื้องหน้าพระราชวังให้ังดงาม ดุจอาบชโลม
ด้วยทองคำเหลืองอร่าม

นี่ไม่ใช่หรือที่นางเฝ้าร้องขอจากปากฟ้า หน้าที่ที่จะหยุดสงคราม
และทำให้ท้องทุ่งเต็มไปด้วยรวงข้าวสีทองอย่างรูปวาดในท้องหนังสือของ
บิดา นางจะทำความใฝ่ฝันนี้ให้เป็นจริงได้ไหมนะ...

อู่ซานเหนียงจึงขีดหน้าขึ้น

มาเถิดภทภัย ข้าจะไม่ยอมตายเด็ดขาด

พิธีส่งตัวเจ้าสาวเป็นไปอย่างรวบรัด ทางแคว้นเอียนส่งเพียงแค
ทหารระดับนายกองกับขุนนางตำแหน่งไม่สำคัญมาร่วมพิธี อู่ซานเหนียง
มิได้ใส่ใจ ขณะกำลังจะก้าวขึ้นรถม้านั่นเอง นางสังเกตเห็นคนที่คุ้นเคย
อยู่ในกลุ่มนางกำนัลติดตามขบวนเสด็จด้วย

ผิงผิง!

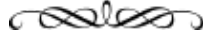
พบเพื่อนเก่าในแดนไกลก็เหมือนทะเลทรายแห้งแล้งพบฝน
อู่ซานเหนียงผวาจะเข้าไปหาเพื่อน แต่หมีขี้ขี้ยัดแขนนางไว้พราง
สายหน้าเตือน ไม่ใช่แค่ผิงผิงคนเดียวที่ถูกเลือก ยังมีจิวเหมยเซียงร่วมอยู่
ในกลุ่มนางกำนัลด้วย สีหน้าของนางเคืองแค้นและกระพืดกระพืด

อย่างไม่คิดจะปิดบัง ก็แน่ละ... นางตั้งความหวังเสียเลิครู ใครจะไปรู้ว่า เหลียนอ่องทรงมีพระบัญชาให้นางเป็นหญิงรับใช้ หากรับใช้องค์หญิงตัวจริงนางก็ยังพอจะทำได้ แต่นางต้องก้มหัวให้อู่ชานเหนียงแล้ว ยังต้องจากบ้านจากเมืองไปตกระกำลำบาก จิวเหมยเซียงจึงงยหน้าจ้องตาถลน ก่อนจะถูกลีซู่ยฝืนจ้องด้วยสายตาคมกริบ นางถึงได้ยอมลำรวมและเก็บอาการ

จิวเหมยเซียงก้มหน้านิ่งฟังเสียงปี่ซ้องประโคมขบวนเจ้าสาว ในใจตั้งความปรารถนามุ่งมาด มิใช่ตำแหน่งหรือเงินทองอย่างเช่นเคยอีก แต่นางปรารถนาจะหรมานู่ชานเหนียงจนต้องร้องขอความตายให้จงได้!

ฝิง ฝิงดูหวาดกลัวและเอาแต่ก้มหน้าเงียบ ไม่ยอมพูดอะไร อู่ชานเหนียงจួយโอกาสที่ขบวนเจ้าสาวแหวะพักระหว่างทางเพื่อเปลี่ยนม้า เรียกตัวฝิงมาช่วยผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า หลีซู่ยฝืนมองจุดประสงค์ของอู่ชานเหนียงออกแต่ไม่ว่าอะไร นางกำชับเสียงแผ่วเบาข้างหูว่าต้องระมัดระวังตัว ก่อนจะปรบมือเป็นสัญญาณให้นางกำนัลคนอื่นออกไปจากห้อง เมื่อเหลือกันเพียงสองคน ฝิงฝิงก็น้ำตาร่วง ร้องไห้โศกทันที

“พวกเขาทำร้ายอะไรเจ้าหรือไม่ ทำไมเจ้าถึงกลายเป็นนางกำนัลไปได้ล่ะ”

“ข้า... ข้า... ข้าตื่นขึ้นมาอีกทีก็โดนมัดมือมัดเท้า พาตัวเข้ามาที่วังหลวงแล้ว ฮือ... ข้ากลัว เหนียงเออร์ ข้าอยากกลับบ้าน”

“ข้าก็กลัว” อู่ชานเหนียงสวมกอดเพื่อนแน่น ให้กำลังใจทั้งเพื่อนทั้งตนเอง “มีข้าอยู่ทั้งคน เจ้าไม่ต้องกลัวนะ ข้าจะไม่ทิ้งเจ้าเด็ดขาด และก็จะไม่ให้ใครมารังแกเจ้าด้วย ต่อไปเจ้ามาอยู่ข้างกายข้า เราสองคนจะต้องได้กลับหามาเจียงด้วยกันนะ”

“อืม ข้าจะช่วยเจ้าทุกอย่าง”

“ແหม... ใจร้ายจริงนะ ลืมข้าอีกคนไปแล้วหรืออย่างไร”

จิ๋วเหมยเซียงประคองถาดน้ำชาเข้ามาวางกระแทกบนโต๊ะ
ทำตาขวางใส่ผิงผิงและเสยะปากใส่องค์หญิงเหวินเฉิงตัวปลอม

“ระวังตัวให้ตีเถิด ข้าจะคอยจ้องจับผิดเจ้า ข้าต้องการจะดูสีหน้า
ทุกซ่ะหมของเจ้าตอนรู้ว่าพ่อของเจ้าถูกเล่นเนื้อตายอย่างทรमान!”

“ด้านหลังสถานี้พักมามีบ่อล้อมอยู่ ต้องการให้ข้าพาไปชมหรือไม่”
“เจ้ากล้ารี!”

“จนปานนี้เจ้ายังไม่รู้อีกหรือว่าข้ากล้าหรือไม่กล้า”

จิ๋วเหมยเซียงยังเจ็บใจจากเรื่องตบ่อโคลนไม่หาย เมื่อเจอ
อู่ซานเหนียงทักขึ้นมาด้วยสีหน้าเรียบเฉยเช่นนี้ นางจึงสะบัดหน้าออกไป
อย่างซัดเคื่อง ผิงผิงเป็นคนซี้กั้ว ยิ่งเจอจิ๋วเหมยเซียงซึ่งชอบทำตัว
ร้ายกาจเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ผิงผิงจึงยิ่งสงบจิตสงบใจไม่ได้ ทว่า
อู่ซานเหนียงกลับแตกต่างออกไป นางกวาดตามองนางกำนัลนับสิบ
ที่เหลียนอ่องส่งมา พวกนางแต่ละคนต้องรับหน้าที่จับตาดูและรายงาน
ความเคลื่อนไหวของอู่ซานเหนียงแน่นอน

“เราจะทำอะไรกันดีเหนียงเอ๋อร์”

“เราจะต้องรอด ผิงผิง... รอดหนึ่งวัน กำไรหนึ่งวัน รอดสิบวัน
กำไรสิบวัน ข้าจะไม่ยอมแพ้เด็ดขาด”

บทที่ 6

วิวาทชิงชิง

กว่าอุ้งซานเหนียงจะเดินทางมาถึง แคว้นเอี้ยนก็ล่วงเข้าสู่ฤดูหนาวเสียแล้ว

วังหลวงแห่งเมืองเจียนหยางตกแต่งด้วยสีแดงมวงคลศึ้กคักยั้งนักมองไปทางใดก็ล้วนสดใสชื่นบาน ต้อนรับพิธีอภิเษกสมรสยิ่งใหญ่ระหว่างแคว้นเอี้ยน ซึ่งผลจากการจับมือร่วมกันของสองแคว้นใหญ่สร้างแรงตึงเครียดให้แคว้นหลี่ไม่น้อย แต่หากเทียบกับเพลิงโทสะขององค์ชายใหญ่แห่งแคว้นเอี้ยนแล้ว ทุกอย่างดูเล็กลงเหลือเพียงเจ้าชู้

“องค์ชาย... องค์ชาย... วันนี้พระองค์จะไปไหนไม่ได้นะพะย่ะค่ะ ขบวนเจ้าสาวกำลังมาถึงแล้ว... ไกลแล้ว”

หลิวอวี๋ นายทหารคนสนิทขององค์ชายเอี้ยนเซินวิ่งกระหืดกระหอบ สีนํ้าราวกับคนถูกน้ำร้อนสาด เขาพยายามเกาะอานม้าของชายผู้สูงศักดิ์ไว้แน่น ไม่ยอมปล่อยให้เด็ดขาด “ถ้าทรงไม่เข้าพิธีอภิเษกสมรส ทางแคว้นหลี่นั้นจะถือว่าเราลบหลู่เกียรติองค์หญิงเหวินเฉิงนะพะย่ะค่ะ”

“ถ้าหวังเกียรติพวกมันนัก เจ้าก็ไปแต่งแทนข้าเสียสิ”

ร่างสูงสง่าเอ่ยจบก็กระชับเชือกบังเหียนแล้วกระแทกเดือยเหล็ก กระตุ่นม้า เจ้าม้าเหวี่ยงแดงดุจโล่หิตก็พุ่งทะยานไปโดยไม่ต้องลงแล้ หลิวอวี๋ถึงกับกุมขมับ ในตอนนั้นเสียงปี่ซ้องดังประโคมแว่วมาแต่ไกลแล้ว คาดว่าระยะเวลาเพียงชั่วหนึ่งกำนธูป ขบวนเสด็จขององค์หญิงแคว้นหลี่นั้นก็มาถึงประตูเมือง หากแคว้นเอี้ยนขาดเจ้าบ่าว หลิวอวี๋มีสิบหัวก็ไม่พอให้เอี้ยนอ่องเรียกไปตัด

หลิวอวี้อามีอกุมขมับ เดินวนไปเวียนมาเพื่อคิดหาทางออก แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร

“ไม่ต้องห่วงหรอกท่านหลิวอวี้อวี้อ พื้ใหญ่ต้องกลับมาแน่นอน”

“องค์หญิง” หลิวอวี้อวี้อรับชั้นเข้าลงคำนับเมื่อหญิงสาวงดงามดูจดอกบัวผู้หนึ่งมาถึง นางคือองค์หญิงหย่งอาน พระธิดาวัยสิบหกชั้นษาของเอี้ยนอ่อง ใบหน้าหวานสวยดูตื่นเต้นดีใจ อยากจะรู้ว่าคู่อภิเษกสมรสของพี่ชายจะยอมเป็นเพื่อนนางหรือไม่ ขนาดนางยังอยากเห็นหน้าองค์หญิงเหวินเฉิงเลย รับรองว่าพื้ใหญ่จะต้องอยากเห็นมากกว่านางหลายเท่านี้!

“ตะ...แต่องค์ชายไม่โปรดการอภิเษกสมรสครั้งนี้”

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก เจ้ารีบนำทหารองครักษ์ไปดูแลความเรียบร้อย นำเกี่ยวเจ้าสาวไปรอรับองค์หญิงเหวินเฉิงเถอะ”

“ตะ...แต่ว่า...” หลิวอวี้อวี้อล้าละล้ง ขบววนเกี่ยวเจ้าสาวจะต้องมีเจ้าบ่าวขึ้นมา แต่เนื่องจากองค์ชายเสด็จไปไหนไม่รู้ เขาจะทำอย่างไร องค์หญิงหย่งอานเอาแต่อมยิ้มและเดินจากไปพร้อมขบววนนางกำนัล พี่รองกับพี่สามพูดเป็นเสียงเดียวกันว่างานอภิเษกสมรสครั้งนี้ล่มแน่นอน มีก็เพียงองค์หญิงหย่งอานที่พนันไว้ว่าพื้ใหญ่ต้องมาเข้าพิธี ชูเจี้ยนซึ่งเป็นคนสนิทขององค์หญิงแอบเหลือบมองแววตาขององค์หญิงแล้วนึกสังหรณ์ใจแปลกๆ

“องค์หญิง พิธีต้อนรับและอภิเษกสมรสจะจัดที่ตำหนักใหญ่เพคะ”

“ข้ารู้ แต่ขอทำธุระก่อน” ทางที่องค์หญิงบ่าหน้าไปคือเกี่ยวเจ้าสาวที่กำลังออกจากประตูวังไปรับเสด็จองค์หญิงเหวินเฉิง หย่งอานใช้สันพัดโบกเรียกขบววนเกี่ยวให้หยุด ชูเจี้ยนกับเหล่านางกำนัลยังไม่ออกว่าองค์หญิงหย่งอานคิดจะทำอะไร

ทหญิงสาวแห่งหน้ามองประตูและกำแพงวังสูงตระหง่าน ถึงจะ

เป็นเพียงแค่ตัวแทนชั่วคราว แต่หากไม่ระวัง... ที่นั่นจะเป็นสถานที่ตาย
ของนาง

ท่านพ่อจำ ท่านแม่จำ...

อู่ซานเหนียงกำลังรู้สึกมวนท้อง พยายามควบคุมสมองอันปั่นป่วน
และความตื้นท้วมที่ซึ่มซาตามเส้นเลือดให้ได้ รวบรวมสติขณะก้าวลง
จากรถม้าด้วยกิริยาที่เชื่อมั่นว่าจะดูสง่างามที่สุด ในใจท่องซ้ำไปซ้ำมาว่า
ข้าคือองค์หญิงเหวินเฉิง องค์หญิงแห่งแคว้นเหลียน ผู้เดินทางมา
อภิเษกสมรสกับชายหนุ่มที่หญิงสาวทั่วหล้าเฝ้าคะเนิงหา มีสินเดิมที่
ติดตัวมาและสินสอดที่ได้รับจำนวนมหาศาล

บรรยากาศภายในเมืองเจียนหยางไม่ใหญ่โตอย่างที่คิด ไม่มี
คำอวยพร ไม่มีป้ายโคมหรือเสียงประทัดอะไรมากมาย จัดขึ้นแค่พอ
เป็นพิธี แต่คนในเมืองหลวงต่างแห่แหนมาดูขบวนเสด็จที่หน้าวังกันอย่าง
เนืองแน่น พวกเขาต่างหัวเราะเยาะและเรียกเจ้าสาวจากแคว้นเหลียนว่า
'ค่าชาติใช้สงครามจากเหลียนอ่อง'

อู่ซานเหนียงเพิ่งเข้าใจหัวอกของลูกสิงที่โดนจับใส่โซ่ บังคับให้
มันแสดงละครเพื่อเรียกเศษเงินก็วันนี้เอง แค่คิดก็อยากจะชดตัว
ร้องให้เสียให้สาแก่ใจ

เหล่าทหารพยายามไล่ผู้คนให้ถอยห่างจากประตูวัง แต่พวกชาวบ้าน
ก็ไม่ยอมแพ้ แม้จะได้รับแจกไข่มงคลแล้ว ก็ยังปักหลักรอชมโหม่นนารี
สูงศักดิ์ พวกเขาอยู่ในภาวะสงครามที่หดหู่มานาน การละเล่นรื่นเริง
ทั้งหลายขาดหายไป ดังนั้นมาดองค์หญิงเหวินเฉิงแทนดูจู้ก็น่าสนุก
ไม่หยอก

เสียงแตรและฆ้องประโคมดัง เป็นสัญญาณว่าเจ้าสาวมาถึงแล้ว
ทางแคว้นเอี้ยนจัดเตรียมเกี้ยวเจ้าสาวหลังงามพร้อมคนแบกหามจำนวน
แปดคน ตกแต่งอย่างสวยงาม หลีซู่ยี่พินนำคันฉ่องมาส่องเข้าไปภายใน
เกี้ยวเพื่อตรวจดูว่าไม่มีภูตผีตามธรรมเนียม จากนั้นก็จะเป็นพิธีส่งเจ้าสาว

ชั้นเกี้ยว

พิธีการดำเนินไปอย่างรวบรัด ผู้ชานเหนียงคิดว่าดีเหมือนกัน เพราะยิ่งเวลาผ่านไป นางก็ยิ่งรู้สึกวูบโหวง อยากจะหนี อยากจะล้มเลิก หลีซู่ผินประคองนางขึ้นเกี้ยว ชั้นที่ร้องขานเสียงกังวาน ผิงผิง จิวเหมยเซียง และนางกำนัลที่เหลือตั้งขบวนเดินตามเกี้ยว

ทว่าเกี้ยวเจ้าสาวยังไม่ทันยกขึ้น พื้นเกี้ยวก็ทะลุ ทุกคนโดยเฉพาะ หลีซู่ผินหน้าถอดสี เพราะตามธรรมเนียมแล้วถือเคล็ดห้ามเจ้าสาวเดิน หากจะรอบเปลี่ยนเกี้ยวก็เกรงว่าจะไม่ทันกาล

บรรดาชาวบ้านร้านค้าต่างกลั้นหัวเราะเอาไว้ไม่ไหว พวกกันหัวเราะไปกฮาจนคนของฝ่ายแคว้นเหลียนเสียนหน้า แต่ผู้ชานเหนียงยิ้มไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน พวกท่านห้ามเกี้ยวไปตามปกติ ส่วนข้าจะเดินอยู่ในเกี้ยว ก็เหมือนพวกท่านห้ามเข้าไป ไม่ผิดธรรมเนียมอะไรเลยสักนิด”

“จะดีหรือเพคะ”

“ดีสิ ทำไมจะไม่ดี”

แล้วนางก็เดินเซิดหน้าอยู่ภายในเกี้ยวแปดคนหามเข้าไปถึงด้านหน้าตำหนักใหญ่จริงๆ พวกขุนนางต่างส่งเสียงฮือฮา ส่วนเอียนอ่อง องค์ชายรอง และองค์ชายสาม เห็นเช่นนั้นก็พร้อมใจกันหันไปมององค์หญิงหย่งอานเป็นตาเดียว!

องค์หญิงหย่งอานทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้

หลีซู่ผินกับผิงผิงประคองเจ้าสาวเข้ามาถวายค้ำบัเอียนอ่องภายในโถงว่าราชการ ทุกคนต่างอยากรู้ อยากเห็นเพราะเจ้าสาวประชันมือขึ้นระดับคิ้ว ชายเสื้อผ้าไหมทูลุทราปิดบังโฉม แต่แล้วเสียงหัวเราะก็ดังหนักขึ้นกว่าเดิมเมื่อผู้ชานเหนียงเงยหน้าขึ้น มงกุฎหงส์ซึ่งมีไข่มุกทอเป็นสายพรางโฉมไว้เกิดหลุดออก ผู้คนทั้งหลายเห็นสองแก้มของเจ้าสาว ผัดแป้งสีแดงเป็นปื้นราวกับนางเอกจิว แต่ผู้ชานเหนียงแสรังทำหน้าที่

เธอหาไม่เข้าใจว่าทุกคนหัวเราะอะไรกัน

นางข้าหลวงพลีชีพผืนไม้คิดมาก่อนเลยว่าชาวเอี้ยนจะเป็นคน
หยาบคายเช่นนี้ ตอนรับบทพร่องก็นำมิโหพออยู่แล้ว ยังแก้งหัวเราะ
เยาะเย้ยโดยไม่ให้เกียรติกันเลย แต่พอนางหันไปมองหน้าอู่ซานเหนียง
พลีชีพผืนไม้ก็ตกใจแทบเป็นใบ้ เพิ่งจะเข้าใจว่าเหตุใดอู่ซื่อหวงถึงได้ปวดหัว
กับลูกสาวคนนี้นัก

“ยินดีต้อนรับพี่สะใภ้สู่เจียนหยาง”

องค์ชายรองเอี้ยนซานนี้อาจจะไม่ใช้หนุ่มรูปงามที่สุด แต่ความ
องอาจเกรียงไกรในฐานะอสุรร้ายแห่งแคว้นเอี้ยน บวกกับร่างกาย
อันใหญ่โตแผ่ความกดดันออกมาโดยที่เขาไม่ได้ตั้งใจ อู่ซานเหนียง
เกือบจะเข่าอ่อน แต่แข็งใจยกกายรับคำท้าทายอย่างสุภาพของเขาไว้ได้
ส่วนองค์ชายสามเอี้ยนชื่อจิ้น เขารูปร่างแบบเย่อหยิ่งและดูเจ้าสำออง
ทั้งสองมองอู่ซานเหนียงอย่างไม่แน่ใจ ไม่คิดว่าองค์หญิงเหวินเฉิงที่
ผู้คนเล่าลือว่างดงามดั่งหยกจันทร์หยา จะเป็นหญิงหน้าตาธรรมดาๆ หน้าซ้ำ
อาจจะเบาปัญญาอีกด้วย

องค์หญิงหย่งอานยิ้มนิดๆ แล้วแสรังร้องถามว่าเหตุใดเจ้าสาวจึง
ไม่รอนั่งเกี้ยวหลังใหม่เข้ามา อู่ซานเหนียงจึงตอบ “สืบทอดชาย่อมเร็วกว่า
สืบทอดชานะเพคะ ยิ่งซ้ำได้แต่งกับองค์ชายเร็วเท่าไรก็ยิ่งดี”

คำตอบโง่งมของนางทำให้หลายคนส่ายหน้า หย่งอานจึงแสรังถาม
อีกครั้ง “เหตุใดองค์หญิงจึงทาหน้าเป็นสีแดงเช่นนั้นเล่า”

อู่ซานเหนียงยิ้มเอียงอาย “หม่อมฉันเดินทางไปไกลเพื่อเข้าพิธีมงคล
ยังมีสีแดงมากๆ ยิ่งไม่ดีกว่าหรือเพคะ”

ทุกคนที่ได้ฟังต่างก็คิดในใจว่าองค์หญิงผู้นี้ช่างสมมงที่มเก็น
เยียวยา แต่หย่งอานไม่คิดเช่นนั้น การทดสอบที่ตั้งใจจะดูอุปนิสัยใจคอ
ของเจ้าสาว เดิมทีหย่งอานคาดเดาว่าเหวินเฉิงจะต้องร้องไห้ฟูมฟาย
หรือไม่ก็แสดงกิริยาเกรี้ยวกราดเย่อหยิ่ง แต่เหวินเฉิงผู้นี้ไม่เป็นเช่นนั้น

อุชานเหนียงคำนับตอบโดยไม่รู้ว่าผู้ถามเป็นใคร ครั้นเหลือบตามองหากคนถาม และพลันประสานสายตากับองค์หญิงหย่องอันซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับตน อุชานเหนียงถึงกับตะลึงมองความงามไว้ที่ตีเข้าใจแล้วว่างามอย่างเทพธิดาคืองามอย่างไร

หย่องอันเองก็พินิจพิจารณาอุชานเหนียงเช่นกัน ก่อนจะแสสร้งร้ายกลอนชม “หญิงงามทราวม้วยในใต้หล้า แม้จะผัดหน้ากลบฉวีวรรณอันผุดผาด แม้ท่าซาดก็มีอาจบังผิวเรื่ออรุณ คิ้วนางละมุนดั่งขนนกกระเต็น ชายใดเห็นย่อมนี้กรักชิตเซยชม...”

อุชานเหนียงลื้มตัว เผลอต่อกลอน “หมายเด็ดดมบุษบางามเลิศในปฐพี กลายกลับเป็นตังซี้ขมวดคิ้ว¹³ เอย...”

องค์หญิงหย่องอันมีแววตาเฉลี่ยวฉลาดและช่างสังเกต คนฉลาดสองคนสบตากันก็เข้าใจ หย่องอันหรีต่าจ้องโดยไม่พูดอะไร อุชานเหนียงจึงรีบหลบสายตา แสร้งยีนไหล่ตกหลังงอไม่ส่งางาม ด้วยหวังว่าองค์หญิงหย่องอันจะไม่ทำลายแผนแสร้งโง่ของนาง

“ไม่มีเรื่องใดต้องกังวล พี่ชายของข้า เขาเป็นคนยิ้มง่ายและอ่อนโยนที่สุดกว่าใครๆ ที่ท่านเคยพบมาแน่นอน”

ยิ้มง่ายและอ่อนโยน?... อุชานเหนียงนิ่งฟัง แต่ยังไม่เชื่อเท่าไรนัก “ข้าได้ยินว่าเชินอ่องผู้นี้ดุตันและโหดร้าย ข้าไม่แน่ใจว่าเขาจะเป็นคนเดียวกันกับที่ท่านเอ่ยถึงหรือไม่”

“ขึ้นอยู่กับท่านแล้วว่าจะตั้งด่านไหนของพี่ชายข้าออกมา” องค์หญิงหย่องอันยิ้มน้อยๆ ก่อนจะโน้มริมฝีปากเข้ามากระซิบข้างหู “ข้าไม่ยกัรู้ว่าฝ่ามือขององค์หญิงแคว้นเหลียนจะสากเหมือนคนทำงานหนักเช่นนี้”

อุชานเหนียงสะดุ้งแต่ก็ยั้งยิ้มแยมกลมเกลื่อน “น่าอายเสียจริง

¹³ตังซี้เป็นหญิงชาวบ้านธรรมดา เมื่อนางรู้ข่าวว่าหญิงงามนามว่าซี้ซี้ซึ่งเป็นโรคหัวใจ ขนาดขมวดคิ้วกุ่มหน้าอกแล้วยังดูสวย ตังซี้จึงคิดเลียนแบบ แต่กลายเป็นว่าทำแล้วแปลกประหลาดจนผู้คนแผ่นหน้าด้วยความกลัว

ตลอดเส้นทางที่เข้ามาช่วงหนาวเย็น แม้จะซีโลมน้ำมันหอมเพียงใด ฝ่ามือก็ยังมีเหงื่ออยู่ดี เฮ้อ ข้าคงต้องขอคำแนะนำจากท่านแล้วกระมัง”

“ข้าจะสรรหาตำรับยาบำรุงผิวชั้นเลิศให้ท่านเองเพคะ” หย่งอาน ค้อมคำนับ ถือเป็น การต้อนรับผู้ชานหนึ่งยังเข้าสู่ราชวงศ์อย่างเป็นทางการ พิธีการทูตอันยืดเยื้อดำเนินไปอย่างเชื่องช้า ผู้ชานหนึ่งพยายามระงับ อากา รท้อ้งไล่ป่นปวนไว้ พลังเหลือบมองโต๊ะฝั่งตรงข้ามซึ่งเป็นตำแหน่ง ของเจ้าบ่าว... มันว่างเปล่า

ก็ดี... ผู้ชานหนึ่งงอนหายใจพยายามผ่อนคลาย

เขาไม่เข้าร่วมพิธีวิวาห์การเมืองนี้ก็อาจจะเป็นผลดี หวังว่าการ แสร้งทำตัวโง่เง่าจะช่วยคลายความหวาดระแวงของฝ่ายแคว้นเอี้ยนหลง ได้บ้าง และอย่างน้อยนางจะต้องส่งข่าวอะไรสักอย่างที่ไม่เป็นประโยชน์ กลับไปแคว้นเหลียนเพื่อรักษาชีวิตบิดา ร่างบางกวาดตามองไปรอบๆ ความกังวลเริ่มเพิ่มพูนขึ้นและอ้อยอิ่งไม่ไปไหน บรรดาพี่ชายขององค์หญิง ดูจะสนใจดื่มเหล้ากันอย่างเดียว ส่วนองค์หญิงหย่งอานก็ก้มหน้าก้มตา กินขนม ไม่อ่ นอาหารร้อนใจเรื่อง ที่พี่ชายหายตัวไปแต่อย่างใด

พวกเขาพี่น้องดูจะรักใคร่สนิทสนมกันยิ่งนัก แม้แต่ผู้ชานหนึ่งยง ก็ยังอมยิ้มตามเสียงหัวเราะขององค์ชายองค์หญิง แค่คิด ว่าสักวันนาง ต้องทำร้ายพวกเขา ผู้ชานหนึ่งก็บอกความรู้สึกไม่ถูก

จนกระทั่งผู้ชานหนึ่งรู้สึกถึงการมาของใครคนหนึ่งทางด้านซ้าย เมื่อหันหน้าไป สายตาของนางก็ปะทะเข้ากับเรียวกากำยำและทุกสัดส่วน ที่แข็งแกร่งประหนึ่งเหล็กกล้า

เขามาแล้ว!

